

๑๕๗

ทางเทวดา-เทวาวาด

แก้วเก้า

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

คำนำสำนักพิมพ์

อันชีวิตเราไร้ใครลิขิต หลายคนอาจจะเคยถามตนเองเช่นนี้ พระพรหมคือผู้ลิขิตชีวิตคนเราใช่หรือไม่ หรือจะเป็นตัวเราเองนั่นแหละที่ขีดเส้นทางชีวิตของเราเอง และหากพระพรหมหรือเทวดาเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของมนุษย์แล้ว เราจะสามารถฝ่าชะตาทำลิขิตของเบ๊องบนได้หรือไม่

เราอาจได้คำตอบของคำถามทั้งหลายข้างต้น หรืออย่างน้อยก็ได้อุทาหรณ์สอนใจอย่างแน่นอนหลังจากอ่าน *ทางเทวดา-เทวवाद* นวนิยายยอดเยี่ยมอีกเรื่องจากปลายปากกาของ แก้วแก้ว เล่มนี้

ทางเทวดา กับ *เทวवाद* เป็นนวนิยายสองเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องกัน เคยพิมพ์รวมเล่มด้วยกันหลายครั้ง บัดนี้ขาดตลาดไประยะหนึ่ง สำนักพิมพ์อรุณจึงขออนุญาตผู้เขียนจัดพิมพ์เผยแพร่อีกครั้ง และได้รับความกรุณาจากอาจารย์หทัย บุณนาค เขียนภาพปกอันงดงามให้ จึงขอขอบคุณทั้งสองท่านมา ณ ที่นี้

อรุณ

ကဏ္ဍစာအုပ်

บทนำ

ใครที่ประสานงาน กับคนอื่นได้ยาก ทำงานเป็นทีมเวิร์ค
ได้ยาก ไม่มีวันเป็นเทวดาได้

ขอยืนยันจากปากเทวดา...ของแท้ ไม่มีสารกันบูดผสม

อ้าว! ทำไมถึงพูดได้เต็มปากนะเธอ ก็ผมเป็นเทวดาอยู่เองนี่นา
ทำงานทีมเวิร์คสวรรค์มาตลอด เป็นผู้ประสานงาน ฝ่ายจิตจากสวรรค์
จะไม่รู้ได้อย่างไร

ก็อย่างที่รู้ๆ กันละครับ ใครทำความดีถึงขั้น ตายไปก็ได้ขึ้นสวรรค์
แต่สวรรค์ก็มีระยะเวลาของตัวเองด้วยนะครับ ไม่ใช่ว่าขึ้นแล้วขึ้นเลย
ตลอดกาล

ชั่วโมงสวรรค์จะยืนยาวเท่ากับกุศลของแต่ละคนที่ได้ทำไว้ พอ
หมดชั่วโมงเหล่านี้ มนุษย์ก็ต้องลงจากสวรรค์มาเติมกุศลในโลกมนุษย์
ใหม่เพื่อจะได้หวนกลับขึ้นไปอีก แต่ถ้าลงมาแล้วทำความเลวมากกว่าดี
หรือว่าไม่ดีไม่ชั่ว อยู่ไปเฉยๆ เหมือนต้นไม้วันแล้ววันเล่าจนตายไปเอง
ก็ไม่มีสิทธิ์กลับขึ้นไป แต่จะต้องไปสู่ภพภูมิที่ต่ำกว่านั้น

เมื่อก่อนมนุษย์ที่ถึงเวลาจุติลงมาจากสวรรค์มาไม่ประสีประสาอะไร
กับขบวนการขึ้นตอนซับซ้อนพวกนี้หรอก ก็เลยพลาดกันบ่อย ลงจาก

สวรรค์แล้วไม่ค่อยมีโอกาสดำกลับขึ้นมาใหม่ จนกระทั่งสวรรค์เหลือประชากรโหล่งหล่ง มองไปทางไหน เทวดาประจำสวรรค์อย่างผมนั่งหาว่างานกันเป็นแถว ส่วนทางนรกกลับตรงกันข้าม มีแต่สัตว์นรกแออัดยัดเยียด แทบจะหาที่ว่างๆ ไว้ปีนต้นจี้กับเบียดกันลงกระทะทองแดงไม่ไหว

ในที่สุด ผู้ใหญ่ในสวรรค์และนรกก็พากันร้อนใจ เรียกประชุมสหประชาชาติสวรรค์อยู่สามวันสามคืน แล้วลงความเห็นว่ามันเป็นความผิดพลาดทางเทคนิคตรงที่เราไม่เคยอบรมให้ผู้ใกล้จะจุติลงไปเกิดเป็นมนุษย์ได้รู้เลยว่า เขามีสิทธิ์เลือกเกิดแบบไหนได้มากน้อยเท่าไรเวลาลงไปเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อส่งผลเกื้อหนุนในการทำความดีหรือชั่วต่อไป ภายหลัง

เพราะงั้น...คำพูดที่ว่า “ใครเลือกเกิดได้บ้างละหว่า” หรือ “เรามันเลือกเกิดไม่ได้นี่นา” เป็นจริงได้ครบถ้วนในยุคก่อนๆ แต่พอมาถึงยุคศตวรรษที่ 21 มันกลับกลายเป็นเสียแล้วว่า “เลือกเกิดได้”

แต่...มีคำว่าแต่...ด้วยครับ

แต่ว่าต้องอยู่ในขอบเขตกฎธรรมที่ห้ามด้วย นี่แหละ

ถ้าไม่มีขอบเขต ใครๆ ก็เลือกเกิดให้มันวิเศษสุดโต่งได้สิ เกิดมาหล่อสวยสุดยอด รวยล้นฟ้า สติปัญญาเป็นอัจฉริยะ อยู่ไป 100 ปียังไม่แก่ คงจะมีแต่มนุษย์วิเศษสุดเดินกันเกลื่อนเมือง ความวิเศษก็จะกลายเป็นของธรรมดาๆ กันไป เสียสมดุลโลกหมด

เพราะงั้นถึงมีขอบเขตว่าคุณจะเลือกเกิดเป็นอะไรยังงั้น - ได้ แต่ต้องได้ในระดับความดีของคุณเท่านั้น

ก็เพราะเหตุนี้แหละ เทวดาอย่างพวกผมถึงต้องไปเข้าโปรแกรมอบรมเงื่อนไขด้านจิตกันเป็นการใหญ่ เพื่อจะได้มาช่วยเหลือพวกชาวสวรรค์ที่ถึงคราวจุติลงไปเกิด ให้เขาเลือกคุณสมบัติอะไรๆ ได้ตามใจสมัคร เพื่อช่วยให้เขามีสิทธิ์ที่จะดำเนินชีวิตแบบกลับมาอยู่บนสวรรค์ได้เมื่อถึงคราวตาย

ความไฮเทคมันก็เหนื่อยไม่ใช่เล่น เพราะชาวสวรรค์แต่ละคนก็ต่างจิตต่างใจ คนโน้นจะเอาอย่างนี้ คนนี้จะเอาอย่างนั้น เอ๊ะ! เดี่ยวเกิดเปลี่ยนใจไม่เอาอย่างนั้น จะกลับมาเอาอย่างนั้นดีกว่า ไม่เหมือนสมัยก่อนที่พวกเขาไม่มีสิทธิ์ไม่มีเสียงอะไรทั้งนั้น ถึงเวลาจุติโครมก็หายวับลงไปจากสวรรค์ พวกเทวดาอย่างเราก็นั่งสบาย ผิวปากไม่รู้ไม่ชี้

ผิดกับยุคไฮเทค สื่อสารไร้พรมแดนสวรรค์ เทวดาถึงเวลาทำงานหนัก ต้องมานั่งอธิบายกันปากฉีกถึงไบหุ บางทีกรอกฟอร์มลงไปเสร็จเรียบร้อย เขาเกิดเปลี่ยนใจ ก็ต้องมาลบข้อความในไมโครซอฟต์เวิร์ดสวรรค์ทิ้ง ใส่ใหม่ลงไปตามใจเขา เเคราะห์ดินะที่คอมพิวเตอร์สวรรค์มันทำงานแบบไม่มีวันชำรุด ไม่งั้นเครื่องคงร้อนฉ่า ฮาร์ดแวร์ฮาร์ดแวร์วินาศไม่รู้ก็หนแล้ว

ผมรำพึงเรื่องนี้อยู่ตามลำพังเมื่อหะไปหาชาวสวรรค์รายล่าสุดที่กำลังจะจุติลงไป ผ่านริสอร์ตสุขชาวดีอันสวยงามด้วยป่าโปร่งร่มรื่น สลับลานหญ้ากำมะหยี่สีมรกตเลื้อยบงา มีลำธารกว้างสีเงินยวงทอดตัวคดเคี้ยวผ่านตลิ่งหญ้าอ่อนนุ่มสองฟากฝั่ง ดอกไม้สีสวยสดสองข้างทางบานสลับงามราวกับระบายสีเลื่อมลายรุ่งเรืองไปจนจดทะเลสาบใหญ่น้ำใสแจ๋วดูจແ່ນแก้วมองเห็นกรวดแก้วผลึกสีสนิมไม่ผิดเพี้ยนจากพลอยแก้วมุกดาหลาสีดาซายอยู่บนพื้นล่าง

บนทะเลสาบน้ำใสนี้เอง ดอกบัวขาว ชมพู เหลือง และน้ำเงินบานอยู่ทั่วไป แต่ละดอกมีชาวสวรรค์นั่งกินลมชมวิวยุ่อย่างสุขสำราญ ไม่นาทร้อนใจ ผมก็ค่อยๆ ลอยต่ำลงตรงหน้าผู้ที่ใกล้จะจุติ

ชายหนุ่มชาวสวรรค์รูปงามนั่งเอกเขนก ถือพัดขนนกกระพือโบกลมให้ตัวเองอยู่บนดอกบัวสีน้ำเงินดอกใหญ่ ปลายกลีบบัวเริ่มโรยราแสดงว่าใกล้ถึงวาระที่เจ้าของจะต้องอำลาสวรรค์แล้ว รัศมีเรืองรองผ่องใสรอบกายมัวจางลง พวงมาลาที่ประดับกายเจ้าตัวก็ถูกถอดวางอยู่ใกล้ๆ เที่ยวเหลืองลงไปเช่นกัน

พอเห็นผมหะลอยลงมาตรงหน้า เขาก็วางพัดขนนกลงแล้วยกมือ

การวะ

“น่ากลัวชั่วโง่งผมจะหมดจริง ๆ แล้วนะครับท่าน”

เขาเอ่ยปราศรัยด้วยสีหน้ามึนตึ๋นๆ แผ่นนอกอันกว้างงามไปด้วยมัดกล้ามได้ส่วนสัตรากับรูปปั้น บัดนี้เป็นมันละเล็กละลิมด้วยเหงื่อ เหงื่อเม็ดเล็กๆ เกาะพราวอยู่ข้างสันแก้มสูงคมสัน

“ผมถึงรู้สึกว่อากาศชักร้อนขึ้นทุกวัน เหงื่อโซมตัว ไม่เหมือนเมื่อก่อนเย็นสบายยังกะติดแอร์”

ผมนั่งขัดสมาธิลงเหนือผิวน้ำที่บ้วสวรค์บานอยู่ ลมเย็นโชยเฉื่อยจากน้ำกระทบผิวกายเย็นชื่นใจ แต่เขาไม่ได้สัมผัสลมเย็น ยังคงหิบบัดขึ้นมานั่งพัดให้ตัวเองฟุ้งๆ ด้วยสีหน้าไม่ค่อยสบาย

“เรื่องเล็ก ไม่เห็นต้องวิตกอะไรนี่คุณ”

ผมเริ่มด้วยประโยคจิตวิทยา ปลอบใจตามที่เทพวิทยากรเจ้าของโปรแกรมอบรมไว้ ว่าเราจะต้องทำให้ผู้กำลังจะหมดบุญเกิดความสบายใจให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เป็นการเริ่มต้นที่ดีสำหรับชีวิตมนุษย์ที่เขาจะต้องไปเผชิญ

ผมเปิดจอไนต์บุ๊กคอมพิวเตอร์สวรค์ขึ้นมาจากอากาศว่างเปล่าตรงหน้า อ่านข้อมูลในนั้นแล้วปรารภยิ้มๆ

“อืมม! ชีวิตคุณทำกุศลเอาไว้มาก ขึ้นมาเสวยบุญบนสวรค์ได้นานโขทีเดียว มิน่าเล่า เวลาจะจุติลงไปเกิดใหม่ ถึงได้มีเครดิตดี เลือกได้ค่อนข้างง่าย”

นี่ก็ประโยคไซโคอีกเหมือนกันละครับ ใช้ได้กับทุกราย

เขามองผมด้วยความอยากรู้ สีหน้าดีขึ้น

“ผมมีสิทธิ์เลือกเกิดเป็นมนุษย์ที่ไหนยังงี้ได้บ้างละครับท่าน”

ผมโหลดข้อมูลเขาขึ้นมาได้ครบแล้วก็พยักหน้าหงิกๆ

“แต่ัมสะสมกุศลของคุณหนักไปในด้านใช้สติปัญญามาแล้วหลายชาติชาติใหม่นี้คุณอยากจะเปลี่ยนไปเป็นแบบอื่นไหมล่ะ”

เขาส่ายหน้าโดยไม่ต้องคิด

“ไม่ละครับ ผมถนัดแบบไหนก็อยากจะต่อชั้นบันไดขึ้นไปทางนั้นมากกว่า ดึกๆไปสตาร์ทใหม่เริ่มชั้นอนุบาลทางสาขาอื่น ถ้าหากว่าผมจำไม่ผิด ซาติก่อนผมเกิดเป็นกวีสมัยสมเด็จพระนารายณ์ไม่ใช่หรือครับ ท่านเหวตา”

“ถูกแล้ว”

“ผมจำได้ว่าผมรุ่งเรื่องภาษา แต่งโน่นแต่งนี่ เป็นกวีหลง...วันๆก็แต่งอะไรเพราะๆ ถวายบำเรอท้าวให้รัชราชผู้มีบุญ พระองค์ท่านโปรดปรานว่าอ่านกวีนิพนธ์ของผมแล้ว ชุ่มชื่นพระทัยเหมือนได้ลงในธาราไสเยน”

สีหน้าเขามึนเมขึ้นเมื่อทบทวนอดีต แล้วสลดลงอีกเมื่อจำความหลังต่อมาได้

“เสียดาย ผมดันไม่มีหัวทางวิทยาศาสตร์เอาซะเลย ตอนสมเด็จพระนารายณ์ท่านทรงเพลฯ เรื่องการกวี หันไปโปรดฯให้สร้างหอดูดาวแทน ผมตกงานไปพักใหญ่ ออกญาวิชาเยนทร์เขาเก่งกว่า วังต้นหวีชาดาราศาสตร์มาให้สนพระราชหฤทัยได้ ถ้าผมเก่งทางคำนวณชะหน่อย คงได้เลื่อนเป็นเสนาบดีแข่งกับเจ้าฝรั่งไปแล้ว นี่ต้องกระเด็นไม่มีท่า สู้เขาไม่ได้”

“ออกญาวิชาเยนทร์พอสิ้นแผ่นดินพระนารายณ์ก็สิ้นวาสนา ถึงถูกประหาร” ผมปลอบ “แต่คุณยังอยู่มาจนแก่ตาย พระเพทราชากับพระเจ้าเสือทรงย้ายคุณไปทางด้านซ้ายลำนํ้าเสภาถวายก่อนบรรทม เห็นว่าไพเราะเป็นที่พอพระทัย ถือว่าคุณโชคดีกว่าคนอื่นเขามากแล้ว”

“แล้วไงละครับ เสภาของผมเพราะพริ้ง บรรจงแต่งแทบลัมประดาตาย ลงทุนเขียนลงสมุดไทยเองทุกเล่ม เก็บไว้ในหอਾਲักษณ์ ตกมาถึงช่วงเสียกรุงโดนพม่าเผาอดวายหมด ไม่เหลือมาลักตัว พอขึ้นสมัยรัตนโกสินทร์เลยไม่มีใครรู้จักผม แฮ่อ...”

ผมไม่ได้ตอบ เพราะมันนอกเหนือจากเรื่องที่คุยอยู่ เขานิ่งอันหลังจากระบายความน้อยอกน้อยใจอยู่อึดใจ ก่อนถามอีกอย่างเกรงใจหน่อยๆ

“ชาตินี้ผมมีสิทธิ์จะเก่งทางวิทยาศาสตร์อย่างที่ไผ่ฝันไหมครับ”

“มีสิ ถ้าอยากเก่งทางนั้นก็ได้”

“แค่นี้ครับ”

“เอ! ก็เก่งพอกับที่เคยเก่งกวินิพนธ์ แต่ว่าจะให้คิดค้นอะไรถึงขั้นรางวัลโนเบล เห็นทีคุณจะไม่มากพอ แต่ถ้าลงมือเขียนตำรับตำราอะไรก็มีคนอ่านไม่น้อยหน้าใคร”

เขาทำท่าตริตรอง เหมือนยังไม่ค่อยพอใจระดับนี้

“ผมเขียนมาชาติหนึ่งแล้ว เบื่อไม่อยากจะเขียนเฉยๆ อีกชาติ อยากจะทำอะไรได้มากกว่าเขียนอย่างเดียว”

ผมเรียกข้อมูลขึ้นมาดูอยู่อีดีใจ

“สติปัญญาคุณคงจะเหมาะกับทำงานจ๊อบเดี๋ยวมากกว่านะ แต่ก็ไม่น่าเบื่อ เพราะนอกจากมีสิทธิ์เรียนดีกรีสูงๆ แล้ว คุณก็มีกุศลจะหล่อได้ไม่เลวด้วย พ่อแม่ก็ฐานะค่อนข้างดี ส่งเสียคุณได้สบายเสียชาติหนึ่ง”

เขาไม่ทำทีสนใจกับคุณสมบัติที่ผมบอก ยังคงวนเวียนติดใจอยู่กับเรื่องเดิม

“ท่านเวทดาครับ ถ้าหากว่าผมอยากจะมีสติปัญญามากๆ ผมขอแบ่งเครดิตผมจากด้านอื่นๆ มาทุ่มทางด้านนี้ลงไปให้สูงสุดได้ไหมครับ”

ผมไม่ประหลาดใจกับเงื่อนไขเชิงตรรกะ คนอื่นๆ ก่อนหน้านั้นก็มักมีเงื่อนไขเปลี่ยนโน่นย้ายนี่ จัดนั้นเป็นประจำ ก็เลยย้อนถามเพื่อเอาความประสงค์เขาให้ชัดเจน

“ได้สิ ถ้าคุณอยากทำในขอบเขตกุศลที่คุณมี แต่ขอผมถามหน่อยได้ไหมว่าคุณจะเอาสติปัญญาหลายๆ ไปทำอะไร เพราะถ้าไปทำในสิ่งที่มันล้นเกินขอบเขตอันควร สติปัญญาก็อาจกลายเป็นสติเฟื่อง เสียหายถึงกุศลที่จะกระทำหมด”

“ผมอยากจะทำสติปัญญาของผมไปช่วยเพื่อนมนุษย์นะครับ”

เขาตอบทันที แสดงว่าคิดล่วงหน้าเอาไว้แล้ว “ไม่ได้มีเอาไว้เบ่ง หรือว่าเอาไว้เอาเปรียบใคร”

ผมถอนใจอย่างโล่งอก

“งั้นก็ได้เลย ควรทำอย่างยิ่ง ขอผมแจกแจงก่อนเพื่อความเข้าใจ
ชาติใหม่ของคุณ แต่มัธยมศึกษาของคุณมีสัดส่วนยังงั้นนะ คือสติปัญญา
560 แต่มั ฐานะความเป็นอยู่ 480 หน้าตา 500 สุขภาพ 550 ดูจาก
ตัวเลขแล้วคุณตั้งต้นชีวิตใหม่ได้ดี ทุกอย่างเฉลี่ยแล้วพอดีๆ ไม่มีอะไร
บกพร่อง ถ้าเรียนหนังสือสูงๆ ก็จบมหาวิทยาลัยได้ไม่มีปัญหา พ่อแม่
ก็มีเงินให้เรียนได้ ไม่ต้องกู้หนี้ยืมสินใคร...”

“จบปริญญาตรีหรือครับ” เขาถามทะลุกกลางปล้องขึ้น

“ถูกแล้ว”

“ถ้าผมอยากเรียนปริญญาเอกล่ะครับ”

ผมส่ายหน้า

“ถ้าปริญญาเอก ระดับสติปัญญาต้องไม่ต่ำกว่า 900 ถ้าหากว่า
เป็นสาขาวิทยาศาสตร์ที่ยากๆ หากคนจบได้น้อย คงต้องถึง 1,000 ขึ้นไป
แต่ระดับ 560 ก็พอแล้วที่คุณจะเรียนจบปริญญาตรีในคณะคะแนนสูงๆ
หางานทำมีเงินเดือนหลายหมื่น”

เขาไม่สนใจคำชี้ชวนในตอนท้าย ยกนิ้วขึ้นนับไปนับมา ทำปาก
ขมุขขมิบบวกลบอะไรสักอย่าง

“ถ้าผมขอโอนแต้มจากหน้าตามา 300 แล้วฐานะอีก 200 บวกเข้าไป
ในด้านสติปัญญา ผมก็ได้สติปัญญาเพิ่มขึ้นรวม 1,060 ผมจะฉลาด
ปราดเปรื่องถึงขั้นที่ผมต้องการ ท่านทำได้ใช่ไหมครับ”

“เฮ้ย...” ผมสะดุ้ง รีบเคาะคีย์บอร์ดคำนวณตามแนวทางเขาด้วย
ความหนักใจขึ้นมา

พ่อเจ้าประคุณท่าทางจะสุดโต่งเอาการ ผมมองหน้าหล่อๆ คมสัน
ตรงหน้า ผิวเหลืองระเรื่อเนียนงามราวกับทอหาบด้วยใยทอง แล้วอดนึก
ไม่ได้ว่า ถ้าเขาทั้งหน้าตาอย่างนี้ไปเอาแบบที่เขามีสิทธิ์จะเจอ มันคงดูไม่จัด
ไปตลอดชีวิต

ชาติก่อนเขาอยู่กับความงามบรรเจิดทางกวีนิพนธ์ กล่อมเกลาจิตใจ

ผู้คนให้สะอาดขึ้นเย็น และรื่นรมย์กับสุนทรีภาพจากสิ่งที่เขาสร้างขึ้นมาก็ไม่แปลกอะไรที่หน้าตาเขาเมื่ออยู่บนสวรรค์ จะคมลั่นงดงามประดุจงานศิลปะตามกุศลที่เขาทำไว้

ถ้าเขาเอาหน้าตาแบบนี้ลงไปเกิดในโลกมนุษย์ ไม่ต้องทั้งหมดหรอกสัก 50 เปอร์เซนต์ของที่มีตอนนี้ ก็คงจะมีผู้หญิงติดอกติดใจกันหลายคนหาแฟนได้ไม่ยากเย็น

แต่ถ้าลดปรี๊ดเดียวลงไปถึง 200 ผิวเหลือเงินเป็นพ่อเนื้อทองก็คงจะกลายเป็นพ่อทองสำริดดำสนิท จมูกที่โด่งคมกริบก็คงแพบบานดวงตาคมเฉียบหวานนั้นก็คงเป็นแค่ตาฟองๆดำๆ ปากบางหยักงามดั่งคันศรงามเทพก็คงกลายเป็นปากโอ่งปากอ่างดินเผา...

เวรกรรมละพ่อเนื้อทองเอ๋ย...

ผมพยายามเกลี้ยกล่อม ด้วยรู้สึกเวทนาที่จะเห็นความยุ่งเหยิงอลวนรออยู่ตรงหน้า

“หน้าตาคุณถ้าลดแต้มลงจาก 500 เหลือ 200 คุณจะซีริวดูไม่ได้เลยเชียวนา...แต่มั่วอำมากๆ ถ้าคงไว้สัก 400 คุณก็ยังพอไปวัดไปวาได้ไม่มีใครเหม็น”

“ถ้าเอาหน้าตาเหลือ 400 ผมก็ต้องไปลดแต้มส่วนสุขภาพแทน” เขาเถียง แล้วส่ายหน้า “ไม่ละครับ ผมอยากแข็งแรงอยู่ไปนานๆ จะได้มีเวลาทำบุญกุศลได้เต็มพิกัด ดีกว่าจบปริญญาเอกแล้วสามเดือนตายยังไม่ทันได้ใช้สติปัญญาให้เป็นประโยชน์ ไม่รู้จะเรียนไปทำไม”

จริงของเขา ผมมองสัดส่วนตัวเลขด้วยความหนักใจ

“แต้มฐานะเดิม 480 คุณควรจะเป็นเกิดในครอบครัวพ่อแม่มีเงินเดือนรวมกันร่วมแสน มีบ้านจัดสรรอยู่ของตัวเอง มีรถยนต์ขับ ส่งลูกเรียนโรงเรียนเอกชนดีๆ สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้สบาย แต่ถ้าคุณลดแต้มลงเหลือ 280 พ่อแม่คุณเป็นคนจน อาจจบการศึกษาน้อย หูตาไม่กว้างพอจะให้เรียนมากกว่าป.6 โรงเรียนวัด”

“ผมมีข้าวกินใหม่ครับ”

“อ้อ! ยังงั้นมีซี แต่มตั้ง 280 ยังไงก็มีข่าวกันไปจนตายนะแหละ ไม่ถึงกับอด แต่คุณอาจจะได้ชีควายหรือเดินไปโรงเรียน ไม่ได้นั่งรถยนต์”

“ผมไม่เดือดร้อนเลยซื่อนั้น” เขาตอบเสียงหนักแน่น

ผมก้มหน้าก้มตาเปลี่ยนแต้มให้เขาอยู่จิตใจ ก่อนจะเหลือบไปมอง แต้มทางช่องขาวสุด

“มาถึงเรื่องคู่ครอง ชาตินี้คุณมีสิทธิ์เลือกได้นะ เนื่อคุณเมื่อชาติก่อนๆ ไม่ได้ตามมาเกิดด้วย ผู้หญิงที่คุณมีสิทธิ์ได้เป็นคู่ เหมาะกับคุณ เมื่อมีคะแนน 500 มากยังกะกึ่งทองใบหยก อาจจะได้ขึ้นหยกฝังเพชร ด้วยซ้ำ เพราะกุศลคุณส่งให้มีเมียระดับความสวยถึง 600 เนาะ คุณจะลดลงมาให้เหมาะกับคุณใหม่ ได้เอาคะแนนส่วนนี้ไปเพิ่มเรื่องฐานะให้คุณอยู่สบายขึ้นหน่อย”

หนุ่มรูปหล่อบนบัวสีน้ำเงินมีสีหน้าบอกความสนใจขึ้นเล็กน้อย

“ระดับ 600 นี่มันแค่ไหนครับ”

ผมบวกลบตัวเลข พลังเปรียบเทียบอยู่จิตใจ ก่อนตอบ

“ก็ส่งประกวดนางงามก็จะได้ลักตำแหน่ง เล่นหนังก็จะได้ระดับตัวนำ ถ้าคุณลดลงเหลือสัก 400 แค่น้ำตาพอไปวัดไปวาได้ ก็คงจะเหมาะกับหน้าตาระดับ 200 ของคุณ จะได้ไม่มีข้อขัดแย้งกันมากนัก”

เขาใช้ความคิดอยู่จิตใจ

“ไม่ดีกว่าครับ ผมขอคงระดับ 600 เอาไว้ดีแล้ว ผมยังติดนิสัยชอบของสวยของงามตามประสาเกวียูบ่าง ตัวเองไม่หล่อก็ขอมีแฟนสวยละกัน”

ผมมองหน้าเขาด้วยความหนักใจ

“ถ้าหากว่าหน้าตาคุณแค่ 200 แล้วแฟนคุณ 600 ดีกว่าคุณ 3 เท่าตัว ชาตินี้คุณสองคนจะต้องกลายเป็นเจ้าเงาะกับนางรจนา ข้อสำคัญ คุณถอดรูปไม่ได้เสียด้วย นางรจนาจะชอบหรือที่จะอยู่กระโจมปลายนากับเจ้าเงาะ ผู้ไม่มีวันเป็นพระสังข์”

เขามียิ้ม แสดงว่าไม่เปลี่ยนใจ ตอบสั้นๆ

“เนื่อคุณแล้วไม่แคล้วกันครับ”

ผมก้มหน้าก้มตาการอกความประสงค์ของเขาลงไปในแบบฟอร์ม ไล่ไปทีละข้อ จนมาถึงข้อสุดท้าย ก็เงยหน้าขึ้นมาถามอีก

“ข้อสุดท้าย สวรรค์ให้สิทธิ์คุณ สามารถสื่อสารกับสวรรค์ได้เมื่อลงไปเป็นมนุษย์ คุณจะใช้สิทธิ์ข้อนี้ไหม”

ข้อตกลงข้อนี้เกิดขึ้นหลังสหประชาชาติสวรรค์ลงมติเมื่อไม่นานมานี้ว่ามนุษย์ควรจะมีสิทธิ์ได้รับการแนะนำว่าอะไรเป็นอะไร เพื่อจะได้ทำทุกสิ่งที่ถูกต้อง เพราะว่าสิ่งยั่วยวนใจหรือชักจูงให้หลงไปทางผิดมีมากมายเหลือเกินบนโลกใบกลมๆ นั้น

หนุ่มโหม่งงามเหมือนภาพสลักพยักหน้ารับคำ แทบจะโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด

“หมายความว่าท่านเวตาจะลงไปคุยกับผมได้ทุกเวลาที่ผมขอใช้ไหมครับ”

“ไม่ใช่”

“อ้าว! แล้วจะสื่อสารกันทางไหนล่ะครับ”

ผมปั่นหน้าเคร่งขรึมเพื่อปูทางให้เห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ เขาก็รีบประนมมือฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

“สวรรค์มีให้คุณเลือก 3 วิธีด้วยกัน คือ...หนึ่ง จะมาในรูปของลางสังหรณ์ เวลาคุณกำลังจะเดินผิดหรือได้รับอันตราย คุณจะมีสัมผัสอะไรบางอย่างมาเตือนคุณล่วงหน้า สอง...คุณอาจเกิดความคิดบางอย่างขึ้นปัจจุบันทันด่วนเวลาคุณจนปัญญาหรือยุ่งยากใจขบปัญหาไม่แตกแบบที่มนุษย์เรียกว่าเหมือนมีอะไรมาดลใจ แต่คุณจะไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นใครหรืออะไรที่บอกคุณ คุณจะเข้าใจว่าคุณคิดเอง สาม...คุณอาจเห็นในรูปของความฝัน พอตื่นแล้วคุณก็จะจำรายละเอียดไม่ได้ในจิตสำนึก แต่มันจะลงไปในจิตใต้สำนึกของคุณ สี่...วิธีอื่นนอกเหนือจากนี้...”

เขาหูฟุ้งขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินข้อที่สี่

“ผมอยากรู้วิธีอื่นนี้แหละครับ ท่าน”

ผมกระแอม มองในคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กสวรรค์ตรงหน้าเพื่อหา

คำอธิบายในหน้าที่เปิดเอาไว้

“ข้อสี่...ผู้ร่างกฎระเบียบนี้ได้วางเว้นเอาไว้ให้ตีความกันได้เองโดยอิสระ ขึ้นอยู่กับมนุษย์แต่ละคน แต่มีข้อแม้ว่า ข้อสี่จะเปิดให้ได้เฉพาะมนุษย์ที่ประกอบการกุศลที่แรงกล้าพอจะได้รับการสื่อสารมากกว่า 3 ข้อก่อน”

เขาทำหน้าคิดอีกครั้งก่อนจะส่ายหน้า แล้วอ้อมแอ้มตอบอย่างเกรงอกเกรงใจ

“ผมเกรงว่าจะฟังไม่รู้เรื่องครับ ท่านเทวดา”

ผมถอนใจเฮือก ไม่อยากตอบว่าผมเองก็ไม่ค่อยจะรู้เหมือนกันแหละ แต่ก็ทำไม่ได้ บอกไปก็เสียเครดิตเทวดาเปล่าๆ

“เอานี้ละ คุณต้องไปเกิดซะก่อนแล้วถึงจะรู้ว่าใช้ข้อ 4 ได้ไหม”
ผมรวบรัด

แต่พ่อเจ้าประคุณอดีตกวีสมัยสมเด็จพระนารายณ์ก็ไม่วายซึ่งสงสัยอีกจนได้

“แล้วผมจะรู้ได้อย่างไร ตอนอายุเท่าไรละครับ”

“ถึงเวลาก็รู้เองละ บอกล่วงหน้าไม่ได้ว่าทำ خوب เจ็ด خوب หรือว่า ยี่สิบสามสิบ”

เขาทำหน้านงวย غامอ้อยๆ

“คือแปลว่าอะไรยังไงยังไม่รู้ใช่ไหมครับ”

เออ...ผมตอบในใจ ชักรำคาญขึ้นมาหน่อยๆ แต่ก็ไม่ถึงกับมากนัก นึกถึงความจริงว่าขนาดผมเป็นเทวดาก็ยังไม่รู้เหมือนกันนี่ แล้วเขาจะรู้ได้อย่างไร

ผมรีบพลาบต่อไปเพื่อจะได้ไม่ต้องตอบคำถามให้มากกว่านี้

“เอาจิตกว่านะ พุดอีกทีว่าถ้าคุณลงไปเกิดคราวนี้ ถ้าคุณทำไม่ดีพอ คุณก็ไม่มีสิทธิ์ได้ข้อ 4 คุณจะได้แค่ข้อใดข้อหนึ่งในสามข้อแรก ถ้าคุณใช้บุญเก่าหมดเร็ว บุญใหม่ยังไม่ได้เติมเข้าไป แล้วยังดันทำบาปเพิ่มขึ้นอีก ข้อที่คุณได้ก็จะหดหายลงไปทีละน้อยจนกระทั่งหมด แต่ถ้าคุณทำกุศล

อยู่เรื่อย ๆ นอกจากจะได้ข้อใดข้อหนึ่งที่คุณต้องการครบถ้วนแล้ว คุณอาจจะได้ข้ออื่นๆ เพิ่มมาด้วย...”

“เอ๊ะ...อ้อ...” ชาวสวรรค์รูปงามพึมพำ แต่สีหน้าไม่ได้บอกความเข้าใจขึ้นก็มากนัก

“ย้อนกลับไปคำถามเดิม คุณจะเลือกข้อไหน” ผมถามเสียงเอางานเอการ

เขาหนึ่งคิดอยู่อึดใจก่อนตอบว่า

“คำตอบสุดท้าย ผมขอข้อสาม - เรื่องผืนดึกว่าครึ่ง ไร่เรามันเคยเป็นกีข้างผืนมาก่อน คงจะทำความเข้าใจกับสวรรค์ผ่านทางความฝันได้ง่ายกว่าทางอื่น”

ผมพยักหน้ารับ พิมพ์ข้อความลงไป นึกโล่งใจที่มันจบลงเสียได้ง่าย ๆ รายนี้ค่อยยังชั่วที่ตัดสินใจได้เร็ว ไม่ยุ่งยากยืดเยื้อเสียเวลาอย่างบางรายที่มีเรื่องต้องขบคิดกันหนักกว่านี้

ผมเหาะลอยขึ้นมา เหลียวมองเห็นอดีตกวีหนุ่มแห่งราชสำนักศรีอยุธยาเอนกายลงเอกเขนกกลางดอกบัว ชายผ้าคาดภูษาผืนงามระยับสะบัดพลั่วเรี่ยน้ำใส เขาหยิบพิณออกมาลองสาย กังวานดนตรีเกิดเป็นริ้วคลื่นละอองทองแผ่ ๆ ไหลระลอกกันไปในอากาศ ท่าทางดูสบายใจขึ้นกว่าเมื่อตอนแรก

เขายังคงเล่นเพลงพิณอยู่ ในขณะที่ร่างงามราวกับรูปสลักเริ่มจะโปร่งแสงจางลงทีละน้อย รัศมีรอบตัวสลับลง จนในที่สุด เมื่อปลายกลีบสุดท้ายของบัวสีน้ำเงินโรยค่อยจมหายลงในน้ำใส ร่างของเขาก็หายลับไปจากแดนสวรรค์

ชีวิตของเด็กชายสาแคน โดกกระโดน ก็เริ่มต้นขึ้นนับจากนั้น

1

เปลวแดดสีส้มแสบตา แดดเผาตั้งแต่เช้าไปจนกระทั่งบ่ายคล้อย ดูเดือดแรงกล้าเหมือนมีพลังมหาศาลบดขยี้ทุกสิ่งไม่ใช่แค่บีแบ่น แต่ถึงขั้นแหลกละลายลงไปเป็นจุณ สิ่งที่เคยรับรู้ได้มีเพียงพื้นพสุธาแห้งแล้งแตกกระแหง และต้นไม้ใหญ่ทนทานต่อความแห้งแล้งยืนอยู่ตาปีตาชาติเหนือพื้นนา ไม่นับแมลงตัวเล็กๆ ซึ่งอดทนต่อการอยู่รอดเป็นเยี่ยม

และ...เด็กชายผู้เดินไปกลับจากโรงเรียน

เขาเดินมาตามถนนสายแคบขรุขระ พุ่งเป็นละอองด้วยดินแดงยามลมพัดผ่าน ทอดผ่านท้องทุ่งตัดเข้าไปในหมู่บ้านซึ่งเห็นอยู่ลิบ ๆ ห่างโรงเรียนไปสามกิโลเมตร

เด็กชายสาแค้นเดินฝ่าแดดเผาเผามาโดยมิได้สะทกสะท้านแม้แต่น้อย ผิวกายดำสนิทจนแดดไม่อาจสร้างรอยเกรียมให้เห็นได้อย่างเด็กอื่นๆ จังหะก้าวยาว แข็งขันสม่ำเสมอถึงพละนาแม้ดีเยี่ยม บวกกับความอดทน อย่างที่เป็นของปกติในชาวบ้านร่วมภูมิภาคที่เขาเกิดมา เขาเดินอยู่อย่างนี้ทุกวันที่โรงเรียนเปิดเทอม ไปกลับวันละหกกิโลเมตรอย่างไม่มีคำว่าท้อถอย

ทางเข้าหมู่บ้านโคกกระโดนมีต้นกระโดนเก่าแก่สูงตระหง่านอยู่หลายต้น พอเป็นร่องรอยให้เห็นว่าในอดีตมันคงขึ้นหนาแน่นจนกลายเป็นที่มาของชื่อหมู่บ้าน ชาวบ้านมีกันประมาณสามสิบหลังคาเรือน ทำนากันเป็นหลัก รองลงไปคือเป็นหมอลำและเป่าแคนได้เพราะพร้าไม่น้อยหน้าใคร นอกจากนี้ยังเป็นเครือญาติกันทั่วตลอดหัวบ้านท้ายบ้าน ทุกคนใช้นามสกุลโคกกระโดน เหมือนกันหมด

พ่อของสาแคนมีฐานะที่เรียกว่าได้ว่ายว่ายแซ่กว่าคนอื่น ๆ ในหมู่บ้านนิดหน่อย เพราะว่ามีที่ดินของตัวเอง นอกจากนี้ยังมีแรงงานสำคัญคือลูกแปดคน ช่วยทำนาได้มาก เป็นผู้ชายเสียหก และผู้หญิงแค่สอง ในจำนวนนี้ เด็กชายสาแคนเป็นลูกชายคนเล็ก

วันนี้เมื่อสาแคนกลับมาถึงบ้านซึ่งเป็นเรือนไม้ใต้ถุนสูง หลังคามุงจาก คล้ายบ้านอื่นๆ เพียงแต่ใหญ่กว่า ก็พบว่ามีเรื่องพิเศษ คือครูใหญ่มาหาพ่อเขาถึงบ้าน นั่งคุยกันอยู่บนแคร่ใต้ต้นกระโดนใหญ่บนลานหน้าบ้าน

ครูใหญ่เป็นคนภาคกลาง แต่มาประจำอยู่ที่นี้ได้หลายปีแล้ว เป็นคนหนุ่มหัวก้าวหน้า อยากสนับสนุนนักเรียนให้มีความรู้สูงๆ เพื่อกลับมาทำความเจริญให้ท้องถิ่น

เรื่องที่ครูสมชายมาพูดกับพ่อของสาแคนก็ไม่ใช่อะไรอื่น นอกจากมาว่านล้อมให้เขาส่งลูกชายเรียนต่อชั้นมัธยมในอำเภอ หลังจากจบชั้นประถมแล้ว

“สาแคนเป็นเด็กเรียนเก่งที่สุดในโรงเรียน ไม่ว่าจะสอนอะไร หนเดียวจำได้หมด ไม่ต้องสอนซ้ำ ครูประจำชั้นถึงกับออกปากว่าไม่เคยเห็นเด็กที่โง่หัวดีเท่านี้ ชยัน ตั้งใจเรียน น่าสนับสนุนให้เรียนมากกว่าชั้นประถม”

พ่อยิ้มออกเมื่อได้ยินคำชม เหลียวมองลูกชายซึ่งกำลังเดินเหินๆ แบกฟืนหลังบ้านไปให้แม่หุงหาข้าว

ใจก็คล้อยตามครูใหญ่ว่า ไม่เลวถ้ามีลูกเรียนสูงๆ ลักคน ลูกโตๆ ก็ช่วยแรงพ่อแม่ได้มาก จนกระทั่งบัดนี้ฐานะก็ไม่ได้ลำบากยากจนมากมาย

เหมือนเมื่อตอนเพิ่งจะตั้งครอบครัว พ่อจึงหนักใจเสียดยาวว่าไม่มีคนไหน
 ว่าจะเรียนสูงเกินชั้นประถมปลาย บางคนก็ออกกลางคันแค่ประถมสองหรือ
 สามด้วยซ้ำ

เมื่อพ่อตอบไปตามคิด ครูสมชายก็ตอบทันที

“ผมจะพาสาแคนไปสอบเข้าโรงเรียนมัธยมในจังหวัด เรื่องที่อยู่
 ไม่ต้องห่วง จะเอาไปฝากพระที่วัด เด็กผู้ชายหาที่อยู่ได้ง่าย ค่าเล่าเรียน
 เรียนเก่งอย่างนี้คงขอทุนได้ไม่ยาก หรือไม่โรงเรียนเขาก็ยกเว้นให้”

ครูกลับไปแล้ว พ่อเดินยิ้มย่องเข้าไปเล่าให้แม่ฟังที่หลังบ้าน แม่ฟัง
 แล้วก็พยักหน้าหงึกๆ ไม่คัดค้าน โดยเฉพาะเมื่อรู้ว่าจะต้องเสียเงิน
 มากมายอะไร

สาแคนไม่ใช่ลูกรักของแม่ ผิดกับลูกชายคนเล็กโดยมากที่ผู้เป็นแม่
 มักจะเอ็นดูมากกว่าพี่ๆ แต่จะว่าถึงขั้นลูกชังหรือไม่...ก็ไม่ เอาเป็นว่า
 ได้รับความรักเพียงกลางๆ ไม่มากไม่น้อย

สาเหตุสำคัญคือหน้าตาทุกคนนี้ชั่วร้ายยิ่งกว่าพี่ๆ ทุกคน

พี่ๆ ของสาแคนบางคนก็หน้าตาธรรมดา บางคนก็หน้าตาค่อนข้างดี
 ไม่มีคนไหนชั่วร้ายชั่วเหี้ย ผิดกับลูกคนสุดท้อง ตั้งแต่คลอดออกมา แม่ก็แทบ
 จะสับัดหน้าผงะหนึ่ เมื่อเห็นทารกตัวล่ำ ผิวดำสนิท ปากหนา จมูกบาน
 มองทั้งเนื้อทั้งตัวหาความน่ารักไม่ได้ นอกจากความไร้เดียงสาและเลี้ยงง่าย
 ไม่เจ็บไม่ไข้ พ่อจะทำให้หน้าเอ็นดูขึ้นบ้าง

พ่อนั้นรักลูกผู้ชาย ฝ่าแต่ปลอบแม่ว่าเด็กชั่วร้ายโตขึ้นก็หาย อาจจะ
 หน้าตาดีขึ้นด้วยซ้ำ แต่ปีแล้วปีเล่าเด็กชายสาแคนก็ไม่เห็นจะชั่วเหี้ยน้อยลงกว่า
 ในวันแรกที่คลอดออกมา จะมีดีก็แต่แข็งแรง ไม่อ่อน วานอนนอนง่าย
 แม่จึงค่อยคลายความรังเกียจ เมื่อลูกยังเด็ก แม่เคยเรียกประชดๆ ว่า
 “บักก้ากาดำ” ก็ไม่ค่อยจะเรียกอีกแล้วเมื่อโตขึ้น

ถ้าหากว่าสาแคนเป็นลูกรัก แม่คงห่วงไม่ยากให้ไปอยู่ไกลตา แต่
 เมื่อไม่รักถึงขนาดนั้น หนทางก็ปลอดโปร่งสำหรับสาแคน ไม่กี่วันหลังจาก
 สอบประถมปีที่หกเสร็จ ลูกชายคนเล็กก็ได้หิ้วกระเป๋าสีเสื้อผ้าสองสามชุด

ตามครูเข้าไปในจังหวัด มีพ่อตามไปส่งด้วยในฐานะผู้ปกครอง

แม่และพี่ ๆ หาอาหารมื้อสุดท้ายให้กินจนอิ่มหนำสำราญ ถึงเวลาออกเดินทาง ญาติผู้ใหญ่แห่กันมาส่งเป็นเรื่องใหญ่ ปู่ให้โอวาทว่า

“คันได้กินลาบก้อย อย่าลืมแจ่วแพวผัก”

พูดยังไม่ทันจบ เด็กชายสาแค้นก็ต่อให้ทันทีอย่างฉะฉาน

“คันได้กินพาเงินพาคำ อย่าได้ลืมกะเบียนฮ้าง...ข่อยบลิ้ม”

ผู้ใหญ่ก็ฮาขึ้นพร้อมกันด้วยความถูกอกถูกใจ ที่ได้ยินเด็กชายรับปากว่า ถ้าวันหนึ่งได้ดีแล้วจะไม่ลืมอดีต พ่อเอื้อมมือมาลูบหัวเล็ก ๆ ผมสั้นเกรียนด้วยความภูมิใจ

ชีวิตของเด็กชายสาแค้นก็พ้นจากหมู่บ้านโคกกระโดนมาตั้งแต่จบประถมปีที่หก เข้าสู่โรงเรียนแห่งหนึ่งในตัวจังหวัด

โรงเรียนที่ครูสมชายให้มาเข้าในจังหวัดเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก ค่อนข้างเงียบเชียบไม่ปรากฏชื่อเสียงเท่าไร แต่สำหรับเด็กชายผู้มาจากหมู่บ้านเล็ก การได้มาอยู่ในจังหวัดเป็นเรื่องน่าตื่นตาตื่นใจเท่ากับฝันเป็นจริงก็ว่าได้เลยทีเดียว ส่วนที่พ่อก็ไม่ได้ลำบากอะไร ครูรู้จักพระที่วัดใกล้โรงเรียน พอฝากฝังให้อยู่ได้สะดวก มีข้าวปลากินไม่ออดอยากทั้งเช้าและเย็น มื้อกลางวันก็ไปหาเอาเอง

สาแค้นเรียนมัธยมหนึ่งถึงสามอย่างขยันขันแข็งและตั้งอกตั้งใจด้วยความเก่งจนแม้แต่ครูในโรงเรียนก็ออกปากด้วยความทึ่ง ไม่ว่าจะเป็นด้านภาษา คำนวน หรือวิทยาศาสตร์ นักเรียนด้วยกันส่ายหน้าว่ายากเย็นเรียนกันไม่รู้เรื่อง แต่สำหรับเด็กชายสาแค้น ง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก

เพียงครูสอนคนเดียวเด็กชายจำได้แม่นยำไม่ต้องทบทวน ทั้งยังสามารถทำการบ้านล่วงหน้าอย่างถูกต้องไปได้ทั้งเล่ม ทั้งขยันหมั่นเพียรเอางานเอากิจจนครูคนไหนคนนั้น ถ้าไม่มีอคติจนผิดนิสัยครูแล้ว พวกนักเรียนรักลูกศิษย์คนนี้เป็นแถวตา

ครูใหญ่ครูน้อยตกลงใจเป็นเอกฉันท์ ส่งสาแค้นไปแข่งขันการ

ตอบปัญหาด้านวิชาการในจังหวัด แล้วพากันขึ้นไปตาม ๆ กันเมื่อลูกศิษย์กวาดรางวัลที่หนึ่งมาหมดทุกการแข่งขัน สามปีติดกันซ้อน ๆ

อาจารย์ใหญ่ขอร้องให้สาแคนเรียนต่อมัธยมปลายที่โรงเรียน แลกกับทุนการศึกษาและที่อยู่ทีกินฟรี เพื่อจะได้อยู่ทำชื่อเสียงแข่งกับโรงเรียนในจังหวัด

เป็นครั้งแรกที่วงการศึกษาระดับจังหวัดตื่นตัวกันยกใหญ่ เมื่อมีการแข่งขันคำนวณและวิทยาศาสตร์ประจำจังหวัด นายสาแคน โคกกระโดน จากโรงเรียนซึ่งไม่เคยมีชื่อเสียงทางนี้มาก่อน ตัดหน้าได้รางวัลชนะเลิศ เขียนนักเรียนเก่งของโรงเรียนประจำจังหวัดลงไปได้อย่างง่ายดาย

สาแคนเป็นคนเดียวในภูมิภาคที่ผ่านเข้ารอบจนไปถึงการแข่งขันคณิตศาสตร์ระดับประเทศ วันที่เข้าแข่งในกรุงเทพฯ พ่อแม่และเครือญาติเหมารถจากจังหวัดแห่กันไปเป็นกำลังใจเกือบหมดหมู่บ้าน ใครเป็นหมอแคนก็เอาแคนไปด้วย เตรียมกันขนาดที่ว่าถ้าเด็กหนุ่มชนะ จะเปิดวงหมอลำและไปลงฉลองกันกลางงานเลยทีเดียว

ฟ้าผ่าลงกลางแดด เมื่อสาแคนชนะคู่ต่อสู้ในการแข่งขันคณิตศาสตร์ แต่...ไม่มีสิทธิ์ไปแข่งที่ต่างประเทศ

คู่แข่งรอบสุดท้ายของเขา แม้ว่าจะได้คะแนนน้อยกว่า แต่คล่องภาษาอังกฤษราวกับภาษาตัวเอง เพราะเรียนในโรงเรียนอินเตอร์ฯ มาตั้งแต่เล็ก

ที่สำคัญคือเหตุผลของกรรมการ...

“เรามีคะแนนบุคลิกภาพด้วย คะแนน 100 นายปิโยรสได้ 95 นายสาแคนได้ 37!”

ผู้อำนวยการโรงเรียน - ครูใหญ่ชั้นมัธยมปลายของสาแคน นอตหลุดกระจายเมื่อได้ยินคำประกาศผลการตัดสิน เขาทุบโต๊ะโครมใหญ่ แทบพังเป็นชิ้นลงไปตอนนั้น ตะโกนก้อง

“ผมขอยื่นคำคัดค้าน! คะแนนคณิตศาสตร์ สาแคนได้ 100 เต็ม เด็กอีกคนได้ 94 เท่านั้นเอง เรื่องพูดอังกฤษ ถึงสาแคนพูดไม่ได้อย่าง

อีกคน แต่เขาก็ฟังเข้าใจทุกคำ ไม่มีปัญหาอะไรเมื่อไปแข่งขันที่เมืองนอก
ข้อสุดท้ายคือ บุคลิกภาพ ท่านกรรมการเอาอะไรมาตัดสินให้ลูกศิษย์ผม
ได้แค่ 37 ขณะที่อีกคนไปเข้า 95”

“อาจารย์ทวี โปรดเคารพมติของกรรมการด้วยค่ะ” กรรมการหญิง
คนหนึ่งตอบเสียงแข็ง “เราเอาคะแนนของกรรมการทุกคนมารวมกันแล้ว
เฉลี่ยนะคะ ไม่ใช่คนใดคนหนึ่ง เพราะนั่นจะถือว่าผิดหมดไม่ได้ค่ะ”

“ทำไมจะผิดหมดไม่ได้ล่ะครับ” อาจารย์ทวีตะโกน “เพราะนักเรียน
ผมไม่หล่อเท่าเด็กกรุงเทพฯ นี่หรือ”

กรรมการทุกคนเงยบ่า เลื่อนมองกัน แล้วทุกคนก็ย้ายสายตาไป
มองดวงหน้าขาวสะอาดคมสันของนายปิโยรส นักเรียนกรุงเทพฯ ก่อน
จะย้ายมามองดวงหน้าดำเป็นมัน ปากหนา ตาใหญ่พอง ผมเกรียน
ของนายสาแคนซึ่งนั่งหน้าเดออยู่บนเก้าอี้

เมื่อไม่มีใครตอบ อาจารย์ทวีก็หัวเราะแค้นๆ

“เอาละครับ ถ้าท่านกรรมการจะเลือกตัดสินแบบนี้ ต่อให้ผมค่าน
ปากหักก็คงไม่ได้ผล การแข่งขันไม่ได้มีที่เดียว ผมพาสาแคนไปแข่งที่อื่น
ที่เขาไม่มีการตัดสินเป็นธรรมกับเด็กมากกว่านี้ แล้วคอยดูกันว่าสาแคน
หรือปิโยรสจะได้เหรียญทองกลับมา”

อาจารย์ทวีทำได้จริงดังพูด สาแคนเข้าแข่งขันการตอบปัญหาวิทยา-
ศาสตร์ระดับชาติที่ยังเหลือให้แข่งอีกแห่งหนึ่ง คว่าตำแหน่งชนะเลิศมาอย่าง
ไม่ยากเย็น ต่อจากนั้นก็ไปแข่งระดับนานาชาติที่สิงคโปร์ ได้เหรียญทอง
กลับมาสมความคาดหวัง

ส่วนปิโยรส หลุดไปตั้งแต่อรอบแรกก็ไปเข้าแข่งในฐานะตัวแทน
จากประเทศไทย

ปีต่อมา สาแคนสอบได้โควตาของจังหวัด ผ่านเข้าเรียนในคณะ
แพทยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยใหญ่ที่สุดในภูมิภาค

โรงเรียนของสาแคนถึงกับจัดงานฉลองให้นักเรียนผู้สร้างเกียรติ-
ประวัติเป็นคนแรกและคนเดียวนับแต่ตั้งมา ในงานนั้นครูสมชายและ

ชาวโคกกระโดนเหมารถจากหมู่บ้านมาร่วมฉลองด้วยอย่างครึกครื้น จนหมอแคน หมอลำ และโปงลางมาเต็มคันรถ ล้วนแต่พี่ๆ น้องๆ กัน

สาแคนขึ้นไปเป่าแคน เขาเป่าได้ไพเราะเพราะพริ้ง ตามที่เคยได้ยินพ่อเป่ามาตั้งแต่เด็ก ปู่และพ่อนั่งยิ้มกันแก้มแทบปริ มองเด็กหนุ่มด้วยความปลาบปลื้ม แม้แต่แม่เองก็ตื่นตัน ลืมความเสียดายว่าลูกชายไม่ได้หน้าตาดีอย่างลูกชายบ้านอื่นๆ

หล่อนพึมพำปลอบใจตัวเองด้วยคำพญาตามที่เคยได้ยินผู้เฒ่าผู้แก่สอนมา

“หญิงชูบ้าย ครองวัตรพางาม ชายชูปทุมาม วิชาพาสูง”

ในสายตาของแม่ ผู้หญิงแม้รูปชั่วตัวดำ แต่ประพฤติดีก็ดูงาม ส่วนผู้ชายถึงรูปชั่ว แต่ถ้ามีวิชาดี ก็เจริญก้าวหน้า อย่างลูกชายของหล่อน

พ้นจากทางเกวียนและเพื่อนนักเรียน สาแคน โคกกระโดน เดินหิ้วกระเป๋าสีผ้าเข้าประตูมหาวิทยาลัย มุ่งสู่คณะแพทยศาสตร์ อันเป็นที่รวมของบรรดานักศึกษาชั้นหัวกะทิด้วยใจระทึก

2

ตอนที่สาแคน สอบเข้าคณะแพทยศาสตร์ เขามีได้รู้ตัว
เลยว่ากลายเป็นปัญหาใหญ่ที่กรรมการต้องนัดประชุมพิเศษ ชนิดไม่เคย
มีมาก่อนตั้งแต่ตั้งคณะ

ก็รูปโฉมเขานั้นแหละเป็นปัญหา

คะแนนข้อเขียนแต่ละวิชา สาแคนได้คะแนนสูงลิบลัว ไล่เลี่ยกัน
เสมอตันเสมอลาย แต่พอมาถึงการสอบสัมภาษณ์ ซึ่งมีกรรมการสี่คน
ชายสองหญิงสอง อาจารย์ผู้ชายทั้งสองให้คะแนนผ่านระดับปานกลาง
ค่อนข้างสูง ใกล้เคียงกัน แต่อาจารย์หญิงทั้งสองกลับให้คะแนนสัมภาษณ์
เขาต่ำสุด จนกระทั่งเมื่อรวมคะแนนแล้ว คณบดีเห็นผลคะแนน ถึงกับ
ถอดแว่นออกเช็ดแล้วดูใหม่ ก่อนจะโทร.ตามตัวกรรมการสัมภาษณ์มา
ประชุมเป็นการด่วน

เขาเริ่มคำถามอย่างไม่มีการอ้อมค้อมใดๆ

“กรรมการทุกท่านครับ ผมแปลกใจมาก คะแนนข้อเขียนของ
นายสาแคน โดดกระโดด สูงสุดในบรรดาผู้สอบโควตาทั้งหมด ย้อนหลัง
ตั้งแต่ผมรับตำแหน่งมาก็จำได้ว่าไม่เคยมีใครสอบได้คะแนนสูงเท่า ไหว
คะแนนสัมภาษณ์เขามันถึงออกมา...ฮึ่มม์”

คุณบดีพลิกดูเอกสารคะแนนอีกครั้ง ขมวดคิ้วย่นชิดกัน ขยับแว่น แล้วขยับอีก

“พูดตรงไปตรงมาคือ...หกคะมำคว่ำคะเมนไม่เป็นท่า อาจารย์วิไลพร กับอาจารย์จิตรวรรณให้ต่ำจนรวมแล้วไม่ผ่าน อาจารย์วัชรชัยกับอาจารย์ ธนิตให้ผ่านก็จริง แต่ก็ไม่สูงมากมายอะไรนัก มีอะไรที่ทำให้นักเรียนคะแนน สูงสุดของเรา มีผลสัมฤทธิ์ที่กลับตาลปัตรขนาดนี้ ผมสงสัยจริง ๆ”

อาจารย์จิตรวรรณซึ่งเป็นอาจารย์สาวสวยพริ้ง ทำหน้าพิพากษ์พวน อยู่อึดใจก่อนตอบ

“ท่านคุณบดีกรุณาอย่าเข้าใจว่าดิฉันมีอคติส่วนตัวอะไรกับนายสาแคน ดิฉันไม่เคยรู้จักเขามาก่อน นอกจากนี้ ดิฉันขอยืนยันก่อนว่า นักศึกษา แพทย์ในสายตาดิฉันไม่จำเป็นต้องสวยหล่อเป็นดารา แต่ดิฉันก็คำนึงว่า เราผลิตบุคลากรออกไปรักษาคน บุคลิกภาพของหมอช่วยสร้างกำลังใจ ให้คนไข้ หรือทำให้คนไข้เสียขวัญลงไปได้ง่าย ๆ เท่ากัน...”

เจ้าตัวกลืนน้ำลายฟืดคอ มองคนนั้นที่คนนี้ที่ ทุกคนก็ทำหน้าที่ กลืนไม่เข้าคายไม่ออกพอกัน

“คือ...พูดไปมันก็...ยังงี้ดีละ เอาจีดีกว่าคะ...ถ้าดิฉันเป็นคนไข้ ดิฉันคงไม่กล้าให้คนหน้าตาอย่างนายสาแคนมาตรวจร่างกาย ยิ่งต้องตรวจ ภายใต้ง่ายไม่มีทาง”

อาจารย์วิไลพรผู้เป็นสาวใหญ่ มีอาวุธและตำแหน่งงานสูงกว่า คนอื่นๆ พยักหน้าเห็นด้วย

“บางสาขานี้ ดิฉันว่านายสาแคนไม่มีทางเรียนต่อได้เลยนะคะ อย่างเป็นทางการหรือว่าสุตินรีเวช บุคลิกเขาไม่ให้ ถ้าเป็นหมอสุติฯ ด้วยละก็ คงหาคนไข้อยอมให้ทำคลอดน้อยเต็มที”

คุณบดียกมือกุมขมับ ก่อนจะหันไปมองฝ่ายชายอีกสองคนซึ่งนั่ง กระลั่นกระสายอยู่

“ผมก็มองเห็นปัญหาอย่างที่อาจารย์ทั้งสองเห็นละครับ แต่ถ้ามองกัน อีกที มันก็มีอีกหลายสาขาให้เลือก ถ้าเขาจะไปต่อเฉพาะทาง” อาจารย์วัชรชัย

เอ่ยในทำนองไกล่เกลี่ย “ผมให้ผ่านสัมภาษณ์ เพราะเด็กคะแนนดีเยี่ยม เราปล่อยไปคงน่าเสียดาย ผมว่าระดับสมองขนาดเขา ถ้าไปสมัครเรียนใน กรุงเทพฯ ยังไงก็สอบติดไม่ว่ามหาวิทยาลัยไหน”

“ผมก็ลังเลอยู่นานเหมือนกันละครับ เห็นตอนสัมภาษณ์เขาก็ตอบ ได้เรื่องได้ราวดี เราจะเอาเรื่องหน้าตามาชี้ขาดก็ไม่แฟร์เท่าไร” อาจารย์ชนิด เสริมขึ้นด้วยสีหน้าไม่สบายใจนัก พูดต่อไปว่า “ร่างกายเขาแข็งแรง ครบ สามสิบสอง ไม่มีส่วนใดพิการจนเป็นอุปสรรคของการเรียน ผมเลยให้ผ่าน แต่คะแนนก็ไม่มากอะไรนัก”

คณิตชัยเหวอ หยิบแบบฟอร์มใบสมัครที่มีภาพถ่ายของนายสาแคน โคกกระโดน ขึ้นมามองอีกครั้ง หลังจากลังเลอยู่จิตใจ ก็ตอบอย่างตัดสินใจ เด็ดขาด

“เอาละ ผมตัดสินใจโหวตให้ผ่าน คะแนนสูงลิบอันดับหนึ่งยังงี้ ปล่อยให้ไปทำชื่อเสียงให้มหาวิทยาลัยอื่นได้ไง เสียตายแย่”

เพราะผลออกมาเป็นแบบนี้ สาแคนจึงได้หัวกระเป๋าลือผ้าเดินดุ่มๆ ขึ้นหอพักนักศึกษาก่อนวันเปิดเทอม ไม่เฉลียวใจว่าจากระเบียงอาคารของ คณะ นอกห้องทำงานของอาจารย์นั้น มีอาจารย์หลายคนที่ได้ยินข่าวมาก่อน มายืนชะโงกข้ามระเบียงดักมองเขากันเป็นแถว

นักการชราวัยใกล้เกษียณถือถังน้ำและไม้กวาดพื้นลงบันไดหอพักสวนทางมา พอเห็นเด็กหนุ่มก็ร้องบอก

“เพิ่งมาทำงานใหม่ระอะ คราวหน้าอ้อมขึ้นบันไดหลังโน้นนะ ห้องเก็บ ถังน้ำกับไม้กวาดอยู่ข้างหลัง บันไดหน้านี้ของพวกนักศึกษาเขาเดินกัน”

สาแคนทำหน้างอยู่จิตใจก่อนตอบ

“ผมเป็นนักศึกษาครับ ลุง”

“อ้าววว!” ลุงนักการร้องเสียงยืดยาว หน้าเจื่อน แล้วรีบยกมือไหว้ เป็นเชิงขอลูแก่โทษ “โทษครับ โทษ”

“ไม่เป็นไรครับ” สาแคนยิ้มให้อีกฝ่าย เห็นพื้นที่ใหญ่เหมือนจอบ แต่ขาวสะอาดแข็งแรง

ความเข้าใจผิดทำนองนี้เกิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้องพัก มองเห็นเพื่อนร่วมห้องสองคนกำลังก้ม ๆ เงย ๆ จัดของอยู่ข้างเตียง พอเหลียวมาเห็นสาแคนหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าเข้ามา คนหนึ่งก็ร้องบอก

“วางกระเป๋าไว้ข้างประตูก็ได้ เตียวเจ้าของตามขึ้นมา จะได้ดูเองว่า จะหาที่นอนตรงไหน ห้องเท่าแมวดิ้นตายอยู่กันสี่คน”

อีกคนหันมาถามเพื่อน เมื่อเห็นสาแคนวางกระเป๋าลงอย่างสงบเสถียร “เฮ้ย! คำมัวไปอยู่ไหนวะ เรื่องอะไรสั่งคนงานยกกระเป๋า ไปแค่นี้ ไม่รู้จักยกเอง”

สาแคนกลืนน้ำลายอย่างผิดคอก่อนตอบอ้อมแอ้ม

“ผมเอง...ไม่ใช่คนงาน ผมมาอยู่ห้องนี้กับคุณ”

“โหย!” เพื่อนร่วมห้องตรงออกมาพร้อมกันโดยไม่นัดหมาย แล้ว ยิ้มเจื่อนพอกันทั้งสองคนเมื่อทักทายเขา “เอ้อ...อ้อ...ง่า...สวัสดี...ครับ”

ผมชะงักมองจากสวรรค์ลงมาดูอีกทีว่าสาแคนเป็นยังไงบ้าง ก็พบว่าเวลา บนโลกมนุษย์ผ่านไปเร็วแท้ ๆ แค่นั้นไปอีกทางแล้วหันกลับมามอง เด็กชาย สาแคนที่นอนร้องอูแว้อยู่หยก ๆ ก็กลายเป็นนักศึกษาแพทย์ไปเรียบร้อย สมความมุ่งหมายของเจ้าตัวที่อยากจะเก่งสายวิทยาศาสตร์มาก ๆ เพื่อ จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

สาแคนก่อให้เกิดความฮือฮาพิศวงในหมู่อาจารย์อยู่เกือบครึ่งเทอม กว่าทุกคนจะเริ่มชินกับสติปัญญาของเขา ตั้งแต่ช่วงแรกที่เข้าเรียน เขาเป็นคนเดียวที่ไม่ว่าอาจารย์จะตั้งคำถามอะไรในห้อง คำตอบเขาไม่เคย ผิดพลาด และเกือบทุกครั้งก็ถูกต้องชนิดร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่ต้องอธิบาย ความเพิ่มเติม

ลือกันในหมู่อาจารย์ว่า...ก็มีครั้งเดียวเท่านั้นแหละที่สาแคนตอบ ไม่ได้...แต่ก็เป็นเพราะนั่งหลังห้องไกลมาก ไม่ได้ยินว่าอาจารย์ถามอะไร ต้องยกมือขอให้พูดซ้ำสอง แต่พอลำถามผ่านเข้ากระโหลกประสาทชัดเจน คำตอบก็ออกมาฉลุย

ตำราเล่มไหนที่เพื่อนนักศึกษาด้วยกันโอดครวญว่าอ่านยากจนผมแทบร่วงหมดหัว สาแคนอ่านไม่ติดขัด เหมือนอ่านหนังสือชั้นมัธยมปลาย ขอให้มันเป็นภาษาที่เขารู้เสียอย่างหนึ่งเถอะ ต่อให้อาจารย์เจ้าของตำราเขียนยากเย็นพิสดารชวนเวียนหัวยังงี้ เด็กหนุ่มถอดความหมายออกมาได้ไม่เคยสับสน พอเลิกเรียนหรือมีชั่วโมงว่าง เขาเดินเข้าห้องสมุด อ่านหนังสือสักหนึ่งหรือสองชั่วโมง เนื้อความที่อ่านก็บรรจุกบถ้วนเรียบร้อยลงในสมอง

แต่สถิติปัญญา 1,060 ส่งผลเปี่ยมด้วยประสิทธิภาพให้เด็กหนุ่มจากหมู่บ้านโคกกระโดน เขากวาดเกรด 4 หมดทุกวิชาในเทอมแรก และตามมาด้วยเทอมที่สอง เกรด A หมดทุกวิชาอีกเช่นกัน

“อยากจะหักคะแนนเด็กคนนี้ให้มันต่ำกว่า 100 ยังไม่รู้จะหักตรงไหน”

อาจารย์วิชาแคลคูลัสมหาโหด ครวญกับเพื่อนฝูงเมื่อพบว่าตัวเองเสียประวัติหักคะแนนไม่ลง

“สาแคนนอกจากตอบถูกหมดทุกข้อแล้ว ยังมีวิธีตอบดีมาจนไม่มีที่จะแย้ง ให้ตายเถอะ เด็กคนนี้ไปเอาบัวหิมะที่ไหนมากินเนี่ย ผมสงสัยจัง”

ก่อนสาแคนจะเรียนจบ มีข่าวเล่าลือกันในหมู่อาจารย์ว่า ข้อสอบของนายสาแคน โคกกระโดน เวลาเขียนอธิบายอะไรต่อมิอะไรนั้นชัดเจนได้เรื่องได้ราวเสียจนลอกไปเป็นตำราหรือเอกสารประกอบการสอนในชั้นเรียนก็น่าจะได้ทันที ไม่ต้องเสียเวลาแก้ไขเลยก็ว่าได้

ก็เพราะอย่างนี้แหละ เวลาอาจารย์เกิดไปอ่านตำราเล่มไหนที่เขียนไม่ค่อยจะได้เรื่อง หรือมีข้อผิดพลาดอะไรสักอย่างให้ตำหนิกันได้ คำเปรียบเปรยที่ฮิตกันก็คือ

“...เล่มนั้นนะเธอ ลู่อข้อสอบสาแคนยังไม่ได้เลย พุดกันจริงๆ”

แต่สาแคนก็ไม่ได้หมกมุ่นกับการเรียนเสียจนลืมคบหาสมาคมกับเพื่อนฝูง การเรียนต่อให้หนักแน่นหนักอย่างไร เขาก็มีเวลาร่วมทำกิจกรรมของคณะ ช่วยเพื่อนๆ เเท่าที่จะช่วยได้ด้วยความเต็มใจ

สาแคนชอบกีฬาในร่มที่ใช้สมองมากกว่ากีฬากลางแจ้ง ในมหาวิทยาลัย มีบิรด์จ์ ซึ่งเป็นกีฬาค่อนข้างจะเท่ทันสมัยในสายตานักศึกษา โดยมากเมื่อแข่งขันระหว่างคณะกันที่ไร นักศึกษาแพทย์ก็มักจะชิงชนะเลิศได้ทุกปี มีบิรด์จ์เก่งๆ เดินกันขวักไขว่อยู่ในชมรม ประธานและกรรมการก็เลยเกลี้ยกล่อมเกมเลือกใส่หน้าดำๆ ทำทางเต๋อๆ ของสาแคนให้ไปเป็นสมาชิกชมรมกีฬาในร่มที่หาคนเข้าได้น้อยเต็มที คือชมรมหมากรุก

ประธานชมรมตกลงรับน้องใหม่คนนี้ เพราะคิดว่าไม่มีใครเอาเลย

ผลหลังจากนั้น รุ่นพี่ผู้เป็นประธานก็ตีปีก คอยสามบ้านแปดบ้านว่า สัมหล่นลงมาทั้งเซ่งที่รับน้องคนนี้เข้ามาในชมรม เนื่องจากสาแคนเคยเล่นหมากรุกกับพระในวัดมาบ้างตอนอยู่วัด ชะแหละหลงหลงตามมาแล้วทุกรูป แม้แต่หลวงตาที่สอนเขามาเองกับมือ

พอลงมือแข่ง สาแคนชนะคนอื่นทั้งหมดในคณะในรอบแรก ประธานรีบส่งชื่อเขาเข้าแข่งขันระหว่างคณะ แน่แน่นอนว่าสาแคนได้รางวัลชนะเลิศมาอีก แต่ขึ้นปีสอง เขาทำให้การแข่งขันหมากรุกระหว่างสถาบันอุดมศึกษาคึกคักขึ้นเมื่อเป็นตัวแทนไปแข่งในนามของมหาวิทยาลัย แล้วคว้ารางวัลเหรียญทองกลับมาจากกรุงเทพฯ เป็นครั้งแรกนับแต่ก่อตั้งชมรมมา

น่าเสียดายว่าหลังจากนั้นสาแคนก็หมดสิทธิ์แข่งหมากรุก กรรมการชมรมลงมติเป็นเอกฉันท์ว่า

“สาแคน นายเก่งหมากรุกเกินกว่าควรจะแข่งกับคนอื่น ชีนนายยังแข่งอยู่ รับรองไม่มีใครมีกำลังใจพอจะสมัครเข้าร่วมชมรมอีกแล้วนะ”

เดือนแรกที่สาแคนเข้าเรียน เขาไม่มีเพื่อนอื่น ๆ นอกจากเพื่อนร่วมห้องที่พอจะล้อมวงนั่งกินข้าวกันบนหอพักได้ แต่ทุกคนก็อยู่ต่างคณะ เมื่อเข้าเรียนในชั้น สาแคนไม่มีเพื่อนร่วมโรงเรียนเดิมมาเรียนด้วยแม้แต่คนเดียว จะผูกมิตรกับเพื่อนใหม่ ทุกคนก็เมิน

จะว่าจริงก็จริงไม่ถึงกับรังเกียจ เอาเป็นว่าทุกคนมองข้ามสาแคนไปอย่างไม่เอาใจใส่เห็นจะถูกกว่า แต่พอเกิดตีตื้นความเก่งเริ่มเป็นที่เลื่องลือ

เพื่อนร่วมรุ่นก็เริ่มเหลียวมองด้วยความทึ่งขึ้นมาบ้าง เพื่อนผู้ชายหลายคนก็ยินดีที่จะเข้ามาทักทายปราศรัย เพื่อจะให้ช่วยติวหนังสือบ้าง ทำงานกลุ่มด้วยกันบ้าง

แต่ก็มีเฉพาะเพศชาย ผู้หญิงทั้งรุ่นยังห่างเหินจากเขา

พอขึ้นปีสอง สาแคนก็ก่อ ‘ตำนาน’ ใหม่ขึ้นมาอีกเรื่อง นอกเหนือจากการเรียน

สาแคนเดินไปตามทางระหว่างห้องเรียน ขาของเขายาว ก้าวจึงยาว ทำให้แซงขึ้นหน้าคนอื่น ๆ ไปได้ จนกระทั่งมาติดอยู่ข้างหลังขาขาว ๆ กลุ่มหนึ่งซึ่งเดินเรียงกันเป็นหน้ากระดาน มิหนำซ้ำยังเดินทอดน่องคุยกันไม่หยุดปาก เขาจะแซงก็ไม่รู้จะแซงตรงไหน จึงได้แต่เดินตามไปเรื่อย ๆ

ขาขาว ๆ คู่ตรงหน้ากระแทกตาเป็นพิเศษ เมื่อมองสูงขึ้นไปมองเห็นเส้นผมหนาและยาวเฟื้อย แต่ว่าทบตลบขึ้นไปด้วยก๊ีบอันโต เผยต้นคอขาวผ่องไม่แพ้ช่วงขา หล่อนเป็นผู้หญิงร่างสูงไม่ต่ำกว่า 165 เซนติเมตร ทรวดทรงองค์เอวเพรียวระหงงามแบบผู้หญิงรุ่นใหม่ สาแคนเพลินมองจนฝ่ายถูกมองรู้ตัวด้วยสัญชาตญาณ ก็หันขวับมามอง

พอเห็นว่าเจ้าของสายตาทີ่มองหล่อนคือผู้ชายหน้าดำตัวโต ขี้ริ้วขี้เหร่ติดอันดับของคณะ เจ้าตัวก็เผลอย่นจมูกเหมือนได้กลิ่นเหม็นโดยไม่ตั้งใจ ก่อนสะบัดหน้ากลับ ก้าวฉับ ๆ เร็วขึ้นเพื่อให้ไปห่างจากเขา

สาแคนหน้าสลดลงโดยไม่รู้ตัว

ปฏิกิริยาจากหญิงสาวในแบบนี้ไม่ใช่ว่าเพิ่งเคยเจอ ตรงกันข้ามเขาเคยเห็นจนเป็นปกติก็ว่าได้ ถ้าหากว่าผู้หญิงคนไหนยอมรับนี่สิ่งที่จะเรียกว่าน่าอัศจรรย์

เพราะรู้สมบัติของตัวเองดี สาแคนจึงไม่ค่อยจะพาตัวเองไปใกล้ชิดเพศตรงข้ามให้ถูกเยาะเย้ยกลับมาเปล่า ๆ และเก็บสายตาดูตัวเองมิดชิดไม่ให้แลแปะปะไปกระทบตาคุณไหนเข้าจนกระทั่งหัวใจเดือดร้อน เขารู้ดีว่าผลตามมาไม่มีอะไรดี นอกจากอกหักกรักสลาย

สาวคนนี้เป็นเพื่อนร่วมรุ่นของเขาเอง สาแคนเห็นหล่อนห่างๆ มาตั้งแต่ปีแรก จนปีที่สองก็ได้แค่เห็นเท่าเดิม ไม่เคยคุยกันจนแล้วจนรอด รู้แต่ว่าหล่อนมาจากกรุงเทพฯ เจิดฉายทันสมัยทุกกระเปียดนี้ว หน้าตาสะสวยค่อนข้างเด่นกว่าเพื่อนๆ ในกลุ่มเดียวกัน แต่นี้ก็พอแล้วที่เขาไม่อาจทำสิ่งใดนอกจากมองห่างๆ

หล่อนชื่อ มนต์ธาร หรือ ‘น้ามนต์’ สำหรับเพื่อนๆ

ปีสอง วันนี้เรียนวิชากายวิภาค หล่อนเลี้ยวเข้าไปในห้องพร้อมเพื่อนทั้งกลุ่ม สาแคนก็ตามเข้าไป

การศึกษา ‘อาจารย์ใหญ่’ ที่นักศึกษาเข็นออกมาจากห้องเย็นด้านใน ไม่มีอะไรแตกต่างจากวันอื่นๆ สาแคนรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ชะมักเขม้นกับงานตรงหน้า น้ามนต์ก็อยู่กับเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งเช่นกัน

จนกระทั่งเสร็จงาน ใครเสร็จก็เข็น ‘อาจารย์ใหญ่’ กลับเข้าไปเก็บในห้องเย็นทีละเตียง ไม่มีใครอ้อยอิ่งชักช้าในตอนนั้น เพราะภายนอกมีดสนิทถึงภายในอาคารมีไฟสว่าง แต่ผู้คนก็ว่างวายไปจากห้องอื่นๆ ทั้งหมด เหลือกันอยู่แค่นี้เอง

สาแคนเสร็จเป็นกลุ่มรองท้ายสุด เขาเข็นอาจารย์ใหญ่ออกไปเก็บในห้องเย็น ส่วนกลุ่มของน้ามนต์มีผู้หญิงล้วน หล่อนเป็นคนร่างสูงตัวใหญ่กว่าเพื่อนๆ จึงเป็นคนเข็นร่างอาจารย์ใหญ่ที่กลุ่มหล่อนศึกษาเข้าไปเก็บเอง เป็นรายสุดท้าย ทำอย่างรีบร้อน

เจ้ากรรม ปากกาที่สาแคนเหน็บกระเป๋าไว้ เกิดพลัดหล่นลงเมื่อก้มตัวเสียดังแกร็ก แล้วลื่นหายเข้าไปตรงมุมใดมุมหนึ่ง เด็กหนุ่มก้มลงเหลียวซ้ายแลขวามองหา กวาดสายตามองอยู่จิตใจใหญ่จึงเห็นว่าลื่นเข้าไปแอบอยู่สุดผนังห้อง

น้ามนต์ไม่สนใจว่าใครยังอยู่ในห้องหรือว่าออกไปแล้ว พอเข็นมาเก็บตามที่ได้หล่อนก็สาวเท้าเร็วๆ แทบเป็นวิ่งกลับออกไป ปิดประตูกระจกดังปัง

สาแคนเงยหน้าขึ้นหลังจากหยิบปากกามาเหน็บกระเป๋าไว้ตามเดิม

ได้ยินเสียงประตูกะจกปิดโครมก็เอะใจ พอมองไปก็ใจหายวาบ

ประตูปิดล็อก เพื่อนกลุ่มสุดท้ายกำลังลี้ภัยออกไปทางประตูห้อง
ด้านนอก

เขาติดอยู่ภายในตามลำพัง อากาศหนาวเฉียบจนสั่นสะท้าน มีแต่
ร่าง ‘อาจารย์ใหญ่’ เรียงรายอยู่รอบตัว...!

สาแคนโถมพรวดเดียวถึงประตูกะจกผ้า แหกปากร้องออกมา
สุดเสียง พร้อมกับกระดมรัวกำปั้นลงบนประตูกะจกดังสนั่น ไม่กลัวแตก
หรือมือจะพัง ถ้าหากว่ามันแตกออกไปได้ก็ยิ่งดี เขาจะได้หลุดออกไป
จากที่นี่

เสียงทุบกระจกโครมๆ แว่วไปถึงนักศึกษาสาวรายสุดท้ายที่กำลัง
จะปิดประตูด้านนอกเข้าที่ น้ามนต์เหลียวมามองเหมือนไม่อยากจะเชื่อหู
ตัวเอง มองทะลุกระจกผ้ามัวๆ เข้าไปก็เห็นเงาร่างดำหนาหะมีน แขนยาว
เกะกะแก้งก้างกำลังเขย่าประตู เห็นร่างๆ ว่าหน้าดำสนิท ตาโตเบิ่งฟอง
มองตรงมา

นักศึกษาสาวร้องกรี๊ดสุดเสียง เข้าอ้อนลัมพ์ปลงตรงประตูนั้นเอง
เพื่อนสาวอีกสามสี่คนร้องหวีดตามกันอย่างขวัญเสีย คนหนึ่งมีสติ
พอจะเข้าประคองเพื่อน คนที่เหลือหันกลับวิ่งกระเจิดกระเจิง ร้องกรี๊ดๆ
เรียกเพื่อนชายให้ช่วยไปตลอดทาง

“ช่วยด้วย...ช่วยด้วย...ผีหลอก”

ความโกลาหลเกิดขึ้น เมื่อเสียงของหล่อนลอยลงจากระเบียงตึก
ไปถึงชั้นล่าง นักศึกษาชายที่เดินเตร่อยู่บนสนามตรงนั้น วิ่งกันซุลมุนแทบ
จะหำบันไดขึ้นไม่ถูก หน้าตาตื่นตรงขึ้นมาชั้นบน

“ไหน...ไหนผี...ไหน”

พอโผล่กันเข้ามาในห้องกายวิภาค เห็นเงาดำๆ กำลังเขย่าประตูกะจก
โครมๆ ทุกคนฮือฮาทกอกตกใจที่แรก แล้วใครคนหนึ่งก็ร้องอย่างนึกได้

“เฮ้ย! มีคนติดอยู่ข้างใน”

ใครคนหนึ่งถลาไปเปิดล็อกออกมาได้ เห็นสาแคนยืนหอบตัวโยน

ผมเผ้าบานกระจาย เลื้อยแสงหลดลุ่ม ภาพนั้นทำเอาเพื่อน ๆ ซึ่งแม้จะยัง
ตื่นเต้นตกใจไม่หาย ก็ไม่วายมองหน้ากัน แล้วหัวเราะกันงอหาयरากับนัด

บางคนถึงกับลงไปนอนกลิ้ง ชักดินขังอกคตองอยู่บนพื้น

นักศึกษาสาวค่อย ๆ ทรงกายลุกขึ้น มีเพื่อนพุงหิวปึกซ้ายขวา
หน้าซีดขาวเหมือนจะร้องไห้ยุรอมร่อ

“แทบช็อกตาย...” พอเปล่งเสียงออกมาได้ น้ามนต์ก็เริ่มโมโห
ขึ้นมาทันที หน้าซีดเมื่อครู่ค่อยแดงขึ้นด้วยเลือดชนิดแรง “เล่นบ้า ๆ อะไรกัน
สาแคน”

“เล่น?” สาแคนทวนคำ แทบไม่อยากเชื่อหู “คุณขงผมไว้ข้างใน
แล้วยังมาโกรธอีกรึ”

หล่อนทำหน้าตื่น

“ตัวอยู่ไหน ก็ฉันไม่เห็นนี่”

“ผมก็อยู่มุมห้อง คุณไม่เห็นเอง”

สาแคนเดินไปคว้าตำราที่วางไว้บนเก้าอี้ชิดผนังมาถือไว้ ทั้งหัวเสีย
ทั้งอับอายเพื่อนฝูงที่เอาแต่หัวเราะกันเกรียวกราว

เขาเดินพรวด ๆ ผละไป ได้ยินเสียงหล่อนตะโกนไล่หลังมา

“น้ามนต์ไม่ได้ตั้งใจนะ สาแคน หวังว่าคงไม่เป็นอะไรมาก”

เพียงแค่นี้ ไม่มีคำขอโทษ สาแคนก็รู้สึกอบอุนในใจขึ้นมาทีเดียว
ระหว่างเดินจำไม่เลืยวหลังลงจากตึก

จะด้วยอะไรไม่รู้ เขานึกอยากจะพูดกับหล่อนอีกในคราวหน้าเมื่อ
เจอกัน อย่างน้อย...ก็ขอลถามสักนิดว่าหล่อนหายตกใจหรือยัง...

น่าเสียดายว่า แม้เริ่มต้นด้วยเหตุการณ์ตื่นเต้นระทึกใจ แต่หลังจากวันนั้น
ไมตรีจิตมิตรภาพระหว่างหนุ่มสาวกลับค้างเติ่งอยู่แค่ประโยคแรก

น้ามนต์พูดกับสาแคนวันนั้นวันเดียว วันต่อมา เมื่อหล่อนหายตกใจ
แล้วหล่อนก็กลับเห็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเลืยนหนามระคายใจ เพราะทำให้
หล่อนกลายเป็นตัวตลกไปโดยปริยาย

หล่อนถูกจับคู่เข้ากับสาแคนโดยไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน ชื่อนี้่น้ำมนต์หลุดหิด
นักหนา

เปล่า ไม่ได้มีใครจับคู่ให้หล่อนเป็นแฟนกับสาแคน เพียงแต่ว่า
เวลาเล่าเรื่องสาแคนไปติดอยู่ในห้องเก็บอาจารย์ใหญ่ ทุกคนก็มักจะเอ่ยถึง
น้ำมนต์ด้วยในฐานะตัวต้นเหตุ แค่นี้แหละที่หล่อนอดอดขัดใจ

เจอสาแคนครั้งต่อมาในอีก 2-3 วันให้หลัง ฝ่ายชายก็ไม่รู้เรื่อง
เดินยืมเข้ามาทักด้วยหัวใจฟองโตที่ได้เจอหน้ากัน

“น้ำมนต์ หายตกใจหรือยัง” เขารวบรวมความกล้า ถามหล่อนด้วย
สีหน้ายิ้มแย้ม

แค่นี้่น้ำมนต์ก็หน้าบึ้งขึ้นมาทันที แต่หล่อนเป็นคนมีมารยาทอยู่บ้าง
จึงไม่สบัดหน้าหรือกระเทิบเท้าเดินหนีอย่างที่ยากทำ เพียงแต่ตอบเสียง
ซุ่นๆ อย่างเสียไม่ได้

“หายแล้ว”

แค่คำพูดสั้นๆ สาแคนก็ปลื้มว่าหล่อนตอบ รับประทานอาหาร

“ถ้าวันไหนไปคนเดียว บอกผมได้นะ ผมจะไปเป็นเพื่อน”

เหตุการณ์แบบนี้มักเกิดก่อนสอบ หลังจากศึกษาอาจารย์ใหญ่ตาม
ส่วนต่างๆ จนเห็นชัดแล้ว ถึงเวลาท่องจำอวัยวะต่างๆ นักศึกษาแพทย์
จะต้องจดจำให้ละเอียดถี่ถ้วน ง่วนอยู่กับร่างบนเตียงตรงหน้าจนกระทั่ง
มืดค่ำดึกดื่น ยิ่งใกล้สอบมากเท่าไรก็ยิ่งต้องคร่ำเคร่งเพื่อจดจำให้แม่น
หนักขึ้น ใครกล้าหาญชาญชัยไม่สะทกสะท้านก็เดินไปเห็นอาจารย์ใหญ่
ออกมาศึกษาคนเดียว ไม่ต้องพึ่งเพื่อนฝูงให้เกาะกลุ่มกันไปด้วย บางที่
ก็อยู่จนดึกดื่นถึงจะกลับออกมา

ในตอนแรกสาแคนก็ไม่ค่อยจะกล้าเท่าไร เพราะยังไม่คุ้นเคย แต่
มาบัดนี้ เขาเริ่มจะเคยชินขึ้นเป็นลำดับ จึงออกปากอาสาเอื้อเฟื้อกับเพื่อนสาว
หาว่า... ตัวเขาหาเป็นสิ่งที่ต้องการไม่ แม้แต่น้อย

“โอ๊ย! ไม่เอา” น้ำมนต์ร้องออกมาอย่างลื้มตัว พอรูตัว เห็นเพื่อนฝูง
แถมนั้นหันมามองเป็นตาเดียวกัน หล่อนก็รู้สึกตัว รีบกลบเกลื่อน “น้ำมนต์

ไม่กล้า ไปกับเพื่อนๆ ทั้งกลุ่มดีกว่า อุ่นใจดี”

แม้ว่าหล่อนปฏิเสธ สาแคนก็ใจชื้นนิดหน่อยที่หล่อนพูดคุยกับเขาดี
ไม่รู้หรอกว่าพอเขาเดินคล้อยหลังไป เพื่อนสาวอีกคนหนึ่งก็สะกิดถาม

“นี่...นี่ ถ้าจริง ไม่กล้าอยู่กับสาแคนสองคน หรือว่าไม่กล้ากับ
อาจารย์ใหญ่”

น้ำมนต์หัวเราะซ้ำๆ ปนแถมรำคาญ บอกเพื่อนทั้งกลุ่มว่า

“คนลียะ ถามได้ ดูหน้าแล้วยังจะต้องถามอีกเธอ ว่ากลัวใคร
มากกว่ากัน”

เพื่อนฝูงกรีดกันทั้งกลุ่ม ถูกรอกถูกใจ สาแคนได้ยินแว่วๆ เหลียว
กลับมาดู เห็นน้ำมนต์มองตามแล้วหัวเราะ เขาก็ยิ่งฟันขาวให้โดยไม่รู้
อิโหนอิเห่ เป็นเหตุให้หล่อนเบือนกลับ ทำหน้าเบ้แล้วอุบิ

“บ้าซะมด ทำท่าปลื้มอะไรก็ไม่รู้”

คนที่ถูกหว่า ‘บ้า’ หาได้รู้ตัวไม่ ความคิดเขาเริ่มวนเวียนอยู่ที่หล่อน
มากขึ้นเป็นลำดับ เวลานั้นนั่งเรียนในชั้น เขานั่งข้างหลัง มองเห็นแต่ด้านหลัง
ของหล่อนก็เพลินแล้ว หมดชั่วโง่ ถ้าหล่อนไปที่โรงอาหาร เขาก็มักจะ
เดินช้าๆ ตามหลังไปจนถึงที่หมาย ได้มีโอกาสทักหล่อนคำสองคำ แม้ว่า
หล่อนไม่พูดด้วยมากกว่านั้น สาแคนก็หัวใจพองโต

สาแคนทำกิจกรรมด้วย จึงมีเพื่อนทั้งร่วมคณะและต่างคณะ เพื่อนต่างคณะ
ถ้าหากว่าไม่ได้อยู่ชมรมหมากรุกด้วยกัน ก็มักจะจักกันผ่านๆ พอทักทาย
พูดคุยกันได้

เพื่อนที่เต็มใจคบกับสาแคนมักจะเป็นคนในภูมิภาคเดียวกับเขา
มากกว่าพวกที่มาจากกรุงเทพฯ พวกค่อนข้างสนิทกันมักมีพื้นเพคล้ายกัน คือ
มาจากหมู่บ้านเล็กๆ ต้องดิ้นรนอย่างหนักกว่าจะได้เรียนถึงชั้นมหาวิทยาลัย
ติดกับนักศึกษาจากเมืองหลวงหรือจังหวัดใหญ่ๆ มักมาจากครอบครัว
ฐานะดีกว่า หลายคนพ่อแม่ก็เป็นคนรวยเสียด้วยซ้ำไป หมู่สาวพวกนี้
จึงออกจะเป็น ‘คุณหนู’ กันหนาตา

หนึ่งในจำนวนนี้คือ ต้น

เมื่อแนะนำตัวกันในหมู่ชาวหอเมื่อต้นปี หนุ่มร่างบอบบางราวจะปลิวลมแนะนำตัวเอง พร้อมยิ้มเห็นฟันขาวสะอาดที่เล็กเรียงเรียบ เรียงรายในปากบางหยักแดงเรื่อ ราวกับปากสาวรุ่น

“ต้นชื่อต้น ชื่อจริงชื่อจลาธิป”

ต้นเรียนอยู่ในคณะที่เน้นหนักทางภาษา นักศึกษาเอกภาษาอังกฤษและโทฝรั่งเศสแบบเขม้ามักมาจากครอบครัวฐานะดีพอจะส่งลูกเรียนพิเศษภาษาต่างประเทศตั้งแต่เด็ก ความจริงต้นไม่จำเป็นต้องอยู่หอพักของมหาวิทยาลัยก็ได้ พ่อเขามีเงินพอจะเช่าอพาร์ทเมนต์ราคาแพงให้ลูกชายได้สบาย แต่ต้นก็เลือกที่จะมาอยู่หอพักในห้องแคบๆ เบียดเสียดกับเพื่อนฝูง เพราะเป็นที่เดียวที่ไกลเกินกว่าพ่อแม่จะยื่นมือเข้ามาถึง

ต้นเป็นคนช่างพูด หัวเราะง่าย ชอบทำความรู้จักกับผู้คนเขาไปทั่วหน้าสวย บวกกับรถเบนซ์ใหม่เอี่ยมขนาดเล็กที่ขับมาเรียน และควักกระเป๋าเป็นเจ้ามือจ่าย ทำให้เขามีเพื่อนฝูงมากมาย สาวๆ จำนวนมากยินดีจะไปไหนมาไหนด้วย แต่อารมณ์ของต้นมักสลับวูบไปวาบมาง่ายดายราวกับผืนแพรกลางลมแรง ดีก็ดีเหลือแสน ถ้าหากว่าอารมณ์ร้ายขึ้นมา ต้นก็ทำสะอแวตเสียงต่ำสลับไล่ ได้ยินกันไปทั่วหอ

เส้นทางของต้นกับสาแคนไม่ค่อยโคจรเข้ามาใกล้กัน ขณะที่สาแคนเดินย่ำต๊อกไปกินอาหารในเพิงเล็กๆ หรืออย่างดีก็ขี่จักรยานเก่าๆ แซงต่อจากรุ่นพี่ที่เรียนจบไปแล้วไปซื้อของที่ตลาดในตัวเมือง ต้นก็ขี่รถราคาแพงลั่ว จิวออกประตูไปพร้อมด้วยเพื่อนฝูงเต็มรถ เฮฮาหาอาหารเย็นตามภัตตาคารชั้นนำ

แต่เส้นทางที่ห่างกันเหมือนอยู่กันคนละเมือง ก็กลับวกมาตัดผ่านกันจนได้ เพราะขึ้นปีสอง ต้นอยู่หอพักเดียวกัน จึงเห็นหน้ากันบ่อยขึ้น

กับอีกเหตุการณ์หนึ่ง นำทั้งสองมาพบกัน

สอบใกล้เข้ามาเท่าไร สาแคนก็ทุ่มเทเวลาศึกษาที่อาคารกายวิภาค ดึกเท่านั้น เพื่อนๆ รีบกลับออกไปตั้งแต่ตอนค่ำ หลายครั้งเหลือเขาเพียง

คนเดียว ถ้าเย็นใจได้เสียอย่างว่าไม่เกิดพลดพลังถูกขังอยู่ในห้องอย่าง
คราวก่อน สาแคนก็ไม่สะทกสะท้านกับการอยู่ตามลำพังกับ ‘อาจารย์ใหญ่’
จนตึกตื่น

คืนนี้ สาแคนเดินลงจากอาคาร ซึ่จักรยานกลับมาที่ลานจอดด้านหลัง
หอพัก พอเดินมาถึงมุมตึกก็แว่วเสียงสองเสียงทะเลาะดัดพ้อต่อกันอย่าง
เผ็ดร้อน

พอโพล่พ้นมุมตึก ก็เห็นเงาดำสองร่างกำลังยื้อยุดฉุดกระซาก
แล้วก่อนที่จะจะเข้านัด ก็เห็นร่างที่ใหญ่กว่าร่างหมดชกจนร่างเล็กกว่า
กระเด็นหายหลังล้มลง เจ้าของร่างใหญ่กรากเข้าเตะซ้ำ ฝ่ายถูกทำร้าย
ได้แต่ยกแขนปกป้องเป็นพัลวัน ร้องเสียงหลงให้คนช่วยอย่างน่าเวทนา

“เฮ้ย!...หยุด” สาแคนแผดเสียง วิ่งถลันเข้าไปช่วย แน่ใจว่าเกิด
การทำร้ายร่างกายขึ้นแล้ว

พอเห็นคนโพล่เข้ามาขัดจังหวะ แท้ที่จริงจะเตะซ้ำก็ชะงัก เจ้าตัว
หายใจหอบแรง ซึ่หน้าอีกฝ่าย

“เลิกมายุ่งกับกูได้แล้ว อีเวร ไม่งั้นจะเจ็บตัวมากกว่านี้”

เขาระแวกเท้าเดินผลไปไม่เหลียวหลัง สาแคนไม่อาจจะตามไป
เอาเรื่องได้เพราะมัวพะวงกับผู้ถูกทำร้าย เขาได้แต่พุงหนุ่มน่อยผู้นั้น
ให้ทรงกายขึ้น คือกักผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าออกมาช่วยซับเลือดไหลรินจาก
มุมปากให้

แสงไฟสลัวๆ มุมตึกส่องให้เห็นปากแตกยับเยิน หน้าตาเลอะเทอะ
ด้วยน้ำตาดูไม่ได้ แต่สาแคนก็จำได้ว่าเป็นใคร

“ตุน เจ็บตรงไหนบ้าง มานั่งตรงนี้สิ”

ตุนถูกประคองให้นอนลงบนผ้าหืนใกล้ๆ กัน เขาปล่อยให้สาแคน
สำรวจดูคร่าวๆ จนแน่ใจว่าไม่มีอาการน่าห่วงอย่างอื่นนอกจากถลอกปอกเปิก
และปากแตก

“กลับขึ้นข้างบนห้อง ผมจะล้างแผลให้”

“ขอบใจ...” เสียงตุนตอบไม่เต็มปาก ปากบวมเ่อขึ้นมามีเห็นได้ชัด

บิบแซนอีกฝ่ายไว้แน่น “อย่าบอกใครนะ ตุ่นอายคน”

“เขาทำร้ายคุณ...”

“ช่างมันเถอะ คนมันเลว มันต้องการแต่เงิน ถึงมาทำดีกับตุ่น พอเราจับได้ตัวหลอก มันก็ถีบหัวทิ้ง...แค้นอย่าบอกใครนะ”

สาแคนไม่เคยเห็นผู้ชายคนนั้นมาก่อน ไม่แน่ใจว่าเป็นนักศึกษา คนทำงานที่นี่ หรือคนนอกมหาวิทยาลัยที่บังเอิญมาแถวนั้น แต่สมองทำความเข้าใจได้ไม่ยาก ผู้ชายคนนั้นรู้จักกันดีกับตุ่นอย่างไม่มีข้อสงสัย คงจะฉวยโอกาสทำดีหลอกล่อเอาเงินไปได้มากโขอยู่

เพื่อนในห้องนอนหลับกันหมดแล้ว สาแคนหยิบของใช้ในการปฐมพยาบาลออกมา ก่อนพาตุ่นไปล้างแผลในห้องน้ำ จนเสร็จเรียบร้อย เขาไม่วยเตือน

“คุณไม่น่าปล่อยให้เขาทำร้ายคุณ น่าจะรายงานอาจารย์ หรือถ้าเขาเป็นคนนอก ก็แจ้งตำรวจ”

“ช่างเถอะ” ตุ่นย้ำอีกครั้ง มือที่กระชับแน่นกับมือของสาแคน เย็นเฉียบ “ตุ่นมันโง่เอง เห็นเขาดีกับเราก็นึกว่าเขาจริงใจ รู้ไปคนก็สมน้ำหน้าตุ่น ขอบใจมากนะที่มาช่วย ตุ่นไม่ลืมบุญคุณใครหรอก ขออภัย”

“อย่าคิดว่าบุญคุณ” สาแคนตอบ มองอีกฝ่ายด้วยความเห็นใจ “ถ้าคุณไม่อยากให้พูด ผมก็ไม่พูด แต่คุณควรระวังตัว”

สาแคนไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องนี้กับใครอีกตามที่รับปากไว้ ตุ่นก็ไม่เคยเอ่ยถึงอีกเช่นกัน แต่วันรุ่งขึ้น ตุ่นแะมาที่ห้อง เอาอาหารจากภัตตาคาร มาให้กล่องโต ไม่เจอสาแคนก็ฝากไว้กับเพื่อนร่วมห้อง

มิตรภาพเริ่มต้นจากวันนั้น

“สาแคน!”

สาแคนเงยหน้าจากหนังสือที่กำลังอ่านอยู่ในห้องสมุด พอเห็นว่าเป็นใครหัวใจก็เบ่งบานทันที ปิดหนังสือลุกขึ้นยืนโดยเร็ว

น้ำมนต์ยืนยิมหวานอยู่ตรงหน้า

“ว่างไหม”

จะไม่ว่างได้อย่างไร แม้กำลังคร่ำเคร่งกับตำรา เพราะวันจันทร์ที่จะถึงนี้ ก็สอบแล้ว สาแคนรีบตอบ

“ว่างครับ จะไปไหน”

น้ำมนต์บ้วนน้ำไปทางนอกหน้าต่างห้องสมุด ตามทิศทางของอาคาร ภายวิภาค หล่อนพูดต่อไปว่า

“วันนี้ยังหาใครไปด้วยไม่ได้ น้ำมนต์อยากไปศึกษาให้ละเอียด”

ทั้งที่ได้ยืนยันว่าหล่อนมาขอความช่วยเหลือเพราะหาเพื่อนอื่นไม่ได้ หัวใจของสาแคนก็ยิ่งพองโตเท่าเดิม ละล่ำละลัก

“ผมไปเป็นเพื่อน”

หล่อนนัดเจอกันตอนทุ่มหนึ่งหลังอาหารเย็น หกโมงครึ่ง สาแคนรีบกลับขึ้นหอพัก อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ ทั้งที่รู้ว่าพอเข้าไปในห้องแล้ว กลิ่นสบู่หอมที่บรรจงฟอกตัวก็จะถูกกลบหายไปใต้กลิ่นอบอวลของน้ำยา ดองศพผสมกลิ่นไข่มุนจากร่างอาจารย์ใหญ่ ซึ่งจะแทรกซึมเสื้อกางเกงชนิด ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ไปถึงหน้าอาคารที่นัดหมาย รออยู่พักใหญ่ก่อนสาวน้อยเดินมาถึง หล่อนยิ้มกับเขาเป็นอันดี ถามสั้นๆ ว่า

“มารอนานไหม”

“ไม่ ผมเพิ่งมาถึง”

“งั้นก็ไปกันเลย” หล่อนรวบรัด แล้วเดินขึ้นบันไดไปไม่เหลียวหลัง

เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นอีกหลายครั้ง ตั้งแต่ปีสองไปจนปีสาม

ถ้าหากว่าน้ำมนต์ต้องการคนช่วยเหลือเรื่องการเรียนรู้ ไม่ว่าจะวิชาไหน ก็ตาม ก็ไม่มีใครติไปกว่าสาแคน เพราะนอกจากเขาเต็มใจเอื้อเฟื้อหล่อน ไม่เคยคิดเล็กคิตน้อย แม้จะขอให้หล่อนเลี้ยงข้าวสักมื้อก็ไม่เคย นอกจากนี้ ความถนัดทุกวิชาเรียนก็มีส่วนช่วยได้มากในบางวิชาที่หญิงสาวหนักใจ

นอกเหนือจากเรื่องเรียน น้ามนต์ไม่เคยพาตัวเองมาใกล้ชิดกับ
สาแค้นมากกว่านั้น หล่อนไม่เคยยอมรับคำชวนไปไหนกับเขา แม้แต่ไป
กินข้าวในมหาวิทยาลัย ห่างไม่กี่ก้าวจากตึกเรียน

หล่อนมักกินข้าวนอกมหาวิทยาลัยเป็นประจำ ถ้าไปซื้อของก็ไปตาม
ศูนย์การค้า แลละว่าคนไม่มีรถยนต์ส่วนตัวอย่างสาแค้นย่อมหมดโอกาสไป
โดยปริยาย

แต่เขาก็สุขใจพอแล้วที่พบหล่อนเป็นประจำทุกวัน

เวลาผมชะโงกมองจากสวรรค์มาดูสาแค้นเป็นครั้งแรกว่าเขาดำเนินชีวิต
ไปถึงไหนแล้ว ก็เห็นความตั้งใจของอดีตวิหฆู่มแห่งราชสำนักสมเด็จพระ
พระนารายณ์ดำเนินไปตามเส้นทางที่เขาตั้งเป้าหมาย ไม่วอกแวกจนเฉไฉ
ออกนอกทาง อย่างชาวสวรรค์อีกหลาย ๆ คนผิดพลาดทำกัน

ผมคิดว่าพ่อวิหฆู่มมีสมองเฉียบแหลมไม่เบาเลยเชียว ที่ตั้งความ
ปรารถนาให้ชาติใหม่ของเขาได้มีโอกาสประกอบภารกิจตมก ๆ กว่าชาติก่อน
โดยยอมลดหน้าตาลงให้ขี้ริ้วขี้เหร่ แทนจะเหลือความหล่อเอาไว้ปานกลาง
อย่างที่เขาพอจะทำได้ เพราะเขาก็รู้ - สมกับที่เคยเวียนว่ายตายเกิดมามาก
ว่าความยั่วยวนในโลกมนุษย์ต่อหน้าตารูปร่างอันสวยงามนั้น ล่อให้เจ้าตัว
หลงเพลินเพลินในกิเลสตัณหาและความหลงตนเสียจนก้าวพลาดตกนรก
ลงไปได้ง่ายดายเป็นไหน

ถ้าหน้าตาอ่อนช้งดี บวกสติปัญญาอ่อนช้งฉลาด นายสาแค้นก็คง
กลายเป็นนักศึกษาแพทย์หนุ่มรูปหล่อเนื้อหอมไม่น้อยหน้าใคร ยิ่งเรียน
ในคณะที่ดูดีมีเกียรติด้วยแล้ว ผู้หญิงก็จะเข้ามาพัวพันไม่ขาดสาย

ถึงตอนแรก ๆ อาจตั้งมั่นอยู่ได้ แต่พอเจอข้าศึกโจมตีไม่รู้จบ สมธ
ก็คงจะหวนไหววูบวาบไปบ้าง นานเข้า นักศึกษาแพทย์สาแค้นรูปหล่อ
ก็อาจตบะแตกไม่เป็นอันชะมกเขม้นเรียน แต่หลงไหลไปกับผู้หญิงที่
ไม่สมควรจะหลง หรือไม่ก็เรียนได้แต่เรื่องหัวใจ เกิดอาการรักที่เสียต
น้อย จีบคนนั้นก็ติด จีบคนนี้ก็ติด บางที่ยังไม่ทันจะจีบ ผู้หญิงดันมาจีบ

เสียก่อนเลยเสร็จหล่อนไปก็มี ชีวิตต้องผจญมารตันทาหน้ากันเข้ามา
ในรูปของสาว ๆ สวย ๆ มากเสียจนตั้งหน้าตั้งตามุงทำบุญกุศลไม่ได้มาก
เท่าต้องการ ดีไม่ดีพลัดพลั้งตายลงไปเมื่อไร ก็ต้องไปออกกำลังปีน
ต้นจันทน์หอมแหลมเป็นเมตร แทนจะได้กลับสวรรค์

แต่ถ้าหน้าตาอย่าง ‘บักกำกาดำ’ อย่างที่แม่เคยเรียกประชุดตอนเด็ก
แล้วยังยากจนอีก ผู้หญิงที่ไหนจะอยากได้ สาแคนย่อมมีเวลาทุ่มเทให้
การเรียนและการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์เต็มที่ ไม่ต้องวอกแวกออกนอกกลุ่ม
นอกทาง นับว่าเขาฉลาดมองเห็นการณ์ไกลได้ไม่เลว ซึ่งล่อมรั้วกันตัวเอง
เอาไว้ก่อนล่วงหน้า

นั่นแหละ สาแคนก็เป็นชายเต็มร้อย พอเข้าวัยหนุ่ม จะมัวเรียน
คร่ำเคร่ง ไม่เงยหน้าขึ้นมองผู้หญิงคนไหนเสียเลยก็ผิดธรรมชาติไปมาก

ถ้าเขาชอบสาว ๆ สวย ๆ ก็ไม่แปลกอีกเหมือนกัน นิสัยติดตัวมาจาก
ภพเดิมทำให้เขามีจุดอ่อนต่อความงดงามมากกว่าชายทั่วไปอยู่แล้ว

ผมไม่ได้กล่าวโทษน้ำมนต์ที่หล่อนไม่มีใจตอบแทนให้สาแคนเสียเลย
ผู้หญิงสวยและสมองก็ดีแบบนี้ ย่อมเชื่อมั่นในตัวเองสูงว่าหล่อนคู่ควรกับ
สิ่งที่ดีที่สุด หล่อนมีดีในตัวเองแค่ไหน ผู้ชายในสเปคหล่อนก็ต้องดียิ่งขึ้น
ไปกว่านั้นอีกหลายเท่า ถ้าเป็นพี่ห้าปีหก ถือว่ามีเครดิตดีกว่าเพื่อนรุ่น
เดียวกัน หรือดีกว่านี่ก็เป็นอาจารย์หนุ่มโสดพ่วงดีกรีบูรพาจากเมืองนอก
จึงจะตรงเป้าหมาย

ขนาดเพื่อนหนุ่มหน้าตาดี ๆ น้ำมนต์ยังไม่สนใจเท่าไร แล้วหน้าตา
อย่างสาแคนนะหรือ หล่อนจะไม่ร้อง ‘ยี้’...แม้ว่าต้องแอบร้องในใจก็ตาม

ทั้งหมดนี้ คนสติปัญญาอย่างสาแคนพอดูออก แต่เรื่องรัก ถ้า
ขาดประสบการณ์เสียอย่าง สติปัญญามักช่วยได้แค่ครั้งเดียว คือแค่
ดูออกว่าหล่อนไม่ได้ชอบเขามากมายเป็นพิเศษ แต่ก็ไม่เคยคิดว่าหล่อน
รังเกียจ

เห็นวันไหนหล่อนยิ้มแย้มแจ่มใสเข้ามาพูดด้วย หนุ่มน้อยก็ปลาบปลื้ม
จนบางคืนนอนไม่หลับ วันไหนหล่อนทำเฉยชาไม่แยแส สาแคนก็รู้สึกว้า

โลกกลายเป็นสี่เหาตั้งแต่ท้องฟ้าลงไปจนถึงใบบัญาริมทางเดิน บางทีก็พะวงว่าเผลอทำอะไรไม่ถูกใจหล่อนเข้าบ้างละมัง แต่เขาก็ไม่กล้าพูดอะไรด้วยมากกว่าเลียบเคียงถาม

“น้ามนต์เป็นอะไรีเปล่า หน้าบึ้งๆ”

ถ้าหากว่าน้ามนต์อารมณ์ดี หล่อนก็ตอบว่า

“อย่าคิดมากนัก”

ถ้าหล่อนอารมณ์ไม่ค่อยดี หล่อนก็ตอบหัวนๆ

“อย่าถามมากนักได้ไหม ไม่ชอบ”

สาแคนก็จะปิดปากเงียบโดยดี

คนผงเข้าตาตัวเองเขียไม่ออก ต้องคนอื่นมาช่วย กรณีของสาแคนกับตื้นก็เหมือนกัน

ไม่กี่เดือนจากวันที่ฝ่ายแรกช่วยฝ่ายหลังเอาไว้ได้จากถูกทำร้าย ตื้นก็กลายมาเป็นเพื่อนสนิทที่สุดของเด็กหนุ่มจากหมู่บ้านโคกกระโดน แม้ว่าจะไม่ออกหน้าออกตาขึ้นไปไหนมาไหนกัน เพราะต่างก็มีกิจกรรมนอกห้องเรียนกันคนละอย่าง บวกกับบุปลักษณะที่ผิดแผกกันตรงกันข้าม จนอาจเป็นเป้าสายตา

มิตรภาพของตื้นแสดงออกด้วยการหาเวลาแวะมาที่ห้องพัก พร้อมกับอาหารหรือของฝากเล็กๆ น้อยๆ ไม่ขาดมือ เว้นแต่เงินทอง เพราะสาแคนปฏิเสธเด็ดขาดไม่ให้อีกฝ่ายหนึ่งหยิบยื่นให้เขา

สาแคนรู้ว่าจุดอ่อนของตื้นอยู่ที่ปลื้มหนุ่มหน้าตาดี ปากหวาน ออดอ้อน ไม่ว่าคนไหนคนนั้น ถ้าทำดีเข้าห่อยตื้นจะเผลอเผลวเข้าไปพุ่มเเทเอาใจชนิดไม่ลืมหูลืมตา เพื่อจะปิกหักบอบซ้ำกลับมาอีกบ้างน้อยบ้างให้สาแคนปลอมใจไปตามเรื่อง

ส่วนตื้นก็รู้ว่าจุดอ่อนของสาแคนคือเพื่อนสาวคนหนึ่งเดียวนี้แหละ เขารู้ดีอีกเช่นกันว่ามีหนุ่มๆ หลายคนพาตัวเองเข้ามาใกล้ชิดหล่อนยิ่งกว่ายี่ห้อยาสีพัน หล่อนก็ยังไม่ทำที คบเท่าๆ กัน ไม่นับคนไหนเป็นแฟนจนแล้ว

จนรอด ทำตัวลอยละล่องเหนือมือเอื้อมอยู่อย่างนั้น จนต้นโคลงหัวไปมา อย่างอ่อนนอกอ่อนใจ

“แคน น้ามนต์เค้าชอบคนเด่น” ตุ่นได้แต่เตือนสั้นๆ ทั้งที่อยาก จะพาล้มมากกว่านี้ แต่ก็ยังปากไว้เพราะเกรงใจเพื่อน

สาแคนมองข้อนี้ออกเหมือนกัน แต่ด้วยความเป็นหนุ่มจากหมู่บ้านเล็ก ไม่ประสีประสาต่อความซับซ้อนเท่าไร เขาก็มองโลกในแง่ดีว่า ความเด่น นอกเหนือจากวิชาเรียน เขาก็พอมีฝีมืออยู่ไม่น้อย ถ้าแสดงออกมาให้เห็น น้ามนต์คงทึ่งขึ้นมาบ้างละนะ

และแล้ว...งานวันเปิดหอพักก็ใกล้เข้ามาให้สาแคนแสดงฝีมือ

ทดลองอ่าน